مينه!

ريکا جګړه بې پایلې سرته رسېدلې، د
و ښه وه له ځانه سره د خپل مین د زړه له
چې تا وګټله ـ امریکې خو د خپلې ډرامې
غې دور ناځوانۍ هم ټولې د دې کیسې
ی وطن په غرونو کې له لږ شمېر شعوري
که دولتي او انجویي کړې وې او که عام
ي داسې ګڼلي وو، چې د لنګو مېښو له
ی.
ره ده چې تللی وخت په بېرته نه راګرځي او
ي او که نه نو په دومره اوږده موده کې خو
ب خان او ایمل خان په څېر یې دا خاوره
ي پردي اېښودونکي قدمونه د خاورې بې
س مهال خاورې ته د پردیو راتګ لکه په
ات شمېر ځناورو په منځ کې مرداره پرته
په دې مردارو غوښو سرې دي، ننګ هېر
ه خان غوندې پښتنو سره چې په قبرونو
لوی سبب دی، چې اوږده موده هغه د
د بهرنیو شتون تجربه کوو) ـ د ناول دا
ه دې خاوره کې تنګه شوې او د خپل مین
وسه دلته دي. ډېر یې چې واړه راغلي وو،
و اوس یې سرونه سپین شوي دي. په هر
ه بدرنګیو کې او په هغومره نفرتونو کې یې

رونه مړه به شي
کې تنګ شوي دي
ګهیځ

تا وګټله!!

ګرمي وه او لمر لکه د مزدور په سر بادار، کلک ولاړ ؤ. زه له نورو ورځو لږ ناوخته راغلی وم، تر ما وړاندې د مزدورانو او نورو خلکو لیکه چې تالاشۍ او لومړۍ دروازې ته د تېرېدو په تمه ولاړ وو، دومره اوږده وه چې د اسمان له سور لمر سره یې د زړونو په خفه کولو کې سیالي کوله.

د خلکو له دومره ګڼې ګوڼې داسې ښکاریده، چې د کلیو او ښار ټول بې روزګاره دلته راغلي وي او یا داسې چې په نورو ځایونو کې هېڅ د کار روزګار درکونه نه وي.

نه شوه کېدای چې د خلکو له لیکې په ځان پسې وګورې ځکه دلته اصول داسې وو، چې پوځیان یې په وسله او نورو وسایلو سمبال ولاړ وو، هلته د دننه کېدونکو خلکو ټول حرکات د امنیتي کمرو نه غیر په مخامخ ډېر لږ هم [illegible] کډوال نو د افغانانو د [illegible]نو، چې یو یې بې نوبتي هم وه، هېڅ شان نه و.

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره ساعت وروسته مې نوبت راغی، خوله مې په وتو - وتو په بدن کې وچه شوې وه، مخې ته د ولاړ ترجمان اشارې ته سترګې وم. یوه بهرنۍ سرتېرې راته د ورتلو ګوته وښوروله، ورنږدې شوم، د نورو په څېر ما هم د تالاشۍ لپاره ورته لاسونه پورته کړل، د پلټنې پر مهال یې د عطرو په وړه ښیښه ګوتې ولګېدې، پخپله ژبه یې وویل:

- دا څه دي؟
- دا عطر دي
- ته په انګلیسي پوهېږې؟
- هو! لږ لږ

پوزې ته یې یوړل، په داسې حال کې چې د عطرو له بویولو سره یې سترګې پټې کړې، ویې ویل:

- نو په دومره کوچني بوتل کې؟

ما څه ونه ویل، هغه په اوږه وټپولم او را ته یې د تللو اشاره وکړه.

تراوږدې لارې وروسته او د خلکو له اوږدې لیکې اخرهغه ځای ته راورسېدم چې د سترګې د عکس لپاره یو ځوان امریکایي ولاړ و، هغه عکس اخیستو ته ځان جوړوه، چې په مخابره کې پرې غږ وشو، ماته یې د شیبه صبر وویل، هغه د څنګ وسپنیزې خونې ته ننوت...

لږ وروسته د څنګ له وسپنیزې خونې د ګلاب د څانګې په څېر ښکلې، سپینه او دنګه نجلۍ راووته، په پوځي یونیفارم کې پټه وه. له راتلو سره یې پوځي خولۍ له سره لېرې کړه، پر مېز یې کېښوده، نه پوهېږم دعادت او که د ځانګړي هرکلي په دود یې ژر ژر سر یوې بلې خواته کوږ کړ، د ګنو طلایي زلفو ځنګل یې په اوږو خور شو او پر

میز پرته کمره یې راپورته کړه.

ماته یې یو وار بیا په شنو غټو ښورو سترګو راولیدل، پراخ سپین تندی، نرۍ وروځې، ګرد بې داغه ځلېدونکی مخ او بې سینګاره ښکلا ته یې حیران پاتې شوم، زه یې د مخ کتاب او د سترګو دریاب کې ورک وم، هغې په کمره ګوتې وهلې، څه وخت وروسته یې په خپله ژبه وویل:

- وبخښه! ځنډ مې وکړ، اوس سمه شوه، سترګه دې ښه خلاصه کړه!

دا خبرې نه وې سمې مرغلرې وې، ماورته سترګه ښه برګه کړه او هغې را ته کېمره نیولې وه، څو وارې یې بټن کېکاږله، خوعکس نه سمېده، هغه هم شکي شوه، یو وار بیا یې را ته د سترګې خلاصېدو وویل، دا ځل یې عکس واخیست، خوپه اخیستو کې یې دومره ځنډ وکړ، چې په کتوکتومې له سترګو اوښکې توی شوې.هغې چې د کمرې له ایښودو وروسته بیا رالیدل، نو زما لمدې سترګې یې ولیدې، په خندا یې وویل: ولې ژاړې!

***

دې ځای نه وړاندې د نورو کارګرو د راټولیدو ځای ته چې یوه له تیرو جوړه پخوانۍ ودانۍ وه او جنګونو یو څه ویجاړه کړې وه، ورسېدم، شپږ خونې یې درلودې، څلور ـ څلور کسان به په یوه خونه کې پاتې کېدل، دا مو له کاره وړاندې د راټولیدو او د کار نه وروسته د دمې ځای و.

په دې ودانۍ کې به وړاندې د یوازې پاتې کیدو پر مهال داسې وم لکه په کوم زندان کې چې پروت یم، خفه کوونکې وه، د وړو او غټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرمیو داغونو او ورانیو یې د تېرو جنګونو کیسې کولې، خو نن چې کله زمونږ ټیم لیډر امریکایي ځوان په نورو مزدورانو پسې لومړۍ دروازې ته ولاړ او زه یوازې شوم، نو د سترګې د عکس اخیستو شېبې راباندې څه بېل کیف راوست. بې بنګو نشه، مستې، عطرینه فضا، خوږه خندا اود هغې شېبې نورو ډېرو ځانګړنو د جنګونو په هغه ځپلې ودانۍ کې داسې یو پسرلی را له بره کړ، چې د دښتو او غرو د لمنو پسرلي ترې ځارېدل...

خو د دې یوې شېبې نه هېرېدونکي سپرلي ورمو مې دننه په زړه او وجود کې داسې یوه ناقراراري راپیداکړه چې په رنګ، وینه او وجود کې مې ورسره راولاړېدونکي تغیرات د پټولو نه وو.

دا وېره او اضطراب په خپل ځای چې دغه د یوې شېبې په پسرلي پسې څومره خزانونه راتلونکي وو او بیا دا قناعت تروږې ارماني ناره چې:

بوراګـــانو د ســـپرلو لمنـــې نیســـۍ
د ګلونـــو قـــافلې ګنـــې پـــه تلـــو دي

دې هرڅه سره راته د هغې خبرې، د هغې څېره او په پوځي لباس کې د قد قامت چینارونه داسې وو، چې زه یې د هغې د طلایي زلفو په ځنګل کې ورک کړی وم، بیا بیا به مې په زړه، ذهن او سترګو د میده میده باران په څېر راورېده او زما په وجود ننوتي ساړه به یې په لړزې بدلول.

زړه به بریدونه نړول، د هغې د بیا لیدو ارمان له دننه خوړلم، مګر څه نه شو کېدای، ځکه خو مې په زړه لاس کېښود او لکه د ماشوم مې د ذهن خبرې اورېدو ته غوږ کړ، زړه مې راسره یو څه ومنله، خو داسې

لکه زه چې یې تېرباسم، بیا هم راسره پخلا نه شو.

***

د موټر غرار لکه له خوبه چې را بیدار کړی یم، پاتې ګارګرهم راورسېدل، امریکایي زلمی نېغ زما خونې ته راغی، ودرېد او نرۍ مسکا یې په خپلو شونډو ولوبوله. ما ورته د چای څکلو وویل، سم له واره یې له سترګو تورې عینکې لرې کړې، خپل اوږد ټوپک یې له غاړې ښکته کړ او له اوږدو بندو بوټانو سره په توشک کېناست... خولې یې پاکې کړې.

نوکریوال د شنو چایو پیاله ورته مخې ته کېښوده، هغه شین چای داسې ګرم ګرم څښه لکه سم پخوانی عملي یې چې وي، خو ایله یې درېیمه ورځ وه چې موږ سره په شنو چایو روږدی شوی و.

نن یوازې دوه لوی ماشینونه لګېدل چې د حوض لپاره ځمکه وکنې او بل یې خاوره یوسي، نور کارګر کرارې کېناستل او زه ورسره ولاړم، زه له یوې خوا د کار د څارنې او لاربښوونې مسوول وم او له دې سره مې د کارګرو او بهرنیانو ترمنځ د خبرو ماته ګوډه ژباړه هم کوله. داچې نن کار لږ و، زه هم د هغې ښکلې یادونو او فکرونو ته وزګار وم.

کار پېل شو زه او امریکایي یوې غاړې ته کېناستو، هغه د کار څارنه کوله او زه د کار له ځایه لرې د هغې په یادونو کې ورک وم. ژر مې ځان ته پام شو، امریکایي را ته له عینکو لاندې ګوري، هغه به له ځان سره ډېر خندلي وو، خو زما ور ته پام نه ؤ، خو چې خندا یې پولې ونړولې مخ مې ورواړوه...هغه په پوښتونکي انداز راته ولیدل، د حالت پوښتنه یې وکړه:

- نن بل ډول یې، داسې نه یې لکه د کار په ساحه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه نه څه خبره نشته

هغه ونه منله

- زه پوهېږم او ما اروا پوهنه لوستې

وروسته يې وويل:

- ووايه څه خبره ده؟ په ټوله لار درسره غږېدم، خو ستا فکر بل ځای کې و.

پوه شوم چې له دوی سره هيڅ دروغ نه کېږي، ژر فکر راغی چې دوی خو ډېر ښه چلند کوونکي خلک دي، نو د لومړۍ دروازې پېښه مې لنډه لنډه ورته بيان کړه...

د خبرو پر وخت غوږ و، وروسته غلی شو، لاندينۍ شونډه يې په پاسنيو غاښونو کې ونيوه، سر يې وښوراوه، زه وډار شوم ګوندې ښه پرې و نه لګېده.

لا هم په همدې اندېښنه کې وم، چې زما په اوږه يې خپل لاس کېښود، ډاډ يې راکړ او ژمنه يې وکړه چې زه به دې ښه ډېر ور سره مخ کړم.

زه په زړه کې ډاډه شوم او له ډېرې خوښۍ نه مې د هغه د ډاډمنو خبرو هيڅ ځواب پيدانکړای شو.

هغه په ټوکه وويل:

- ګوره ښاغليه! دلته د واده او مينې هيڅ امکان نشته، که وی نو به زموږ شونډې له پاړونو ډکې نه وی، دې خبرې سره يې له مجبورۍ پر شونډو نرۍ مسکا ته زه هم اړ کړم.

***

د حوض کار يو څه سر ته رسېدلی ؤ، خو د غرمې ډوډۍ لپاره

مشينونه بند شول، امريکايي څارونکي په پخپل موټر کې ځای ته ورسولو، له لمونځ او ډوډۍ وروسته يې د پاتې کار تر سره کولو وويل، موټر ته چې وختو لا يې دوهم ګېر نه ؤ لګولی چې بېرته يې بريک ونيو، ما وويل:

- ولې صاحب!

وروځې يې را ته پورته کړې، ويې خندل او کيڼ لوري ته يې اشاره وکړه، هاغه خو نه ده؟

چې ومې ليدل هماغه نجلۍ پلې روانه وه، زه لکه په خوله چې ګونګ شم، امريکايي مې رنګ او خاموشۍ ته وليدل، موټر يې ژر تاو کړ، د هغې نجلۍ مخې ته يې ودراوه، پخپله ژبه کې يې سره لنډه سترې مشي او سلام وکړ، هغې نجلۍ چې وليدم بيا يې خپلې تنکۍ ګلابي شونډې په خندا وګډولې، د هغې يوې شېبې سپرلي ته يې داسې روح ورکړ، چې ورپسې خزانونه يې په منډو کړل، لاس يې راکړ، په دې شېبه کې چې يې هر څه وويل، پرې ونه پوهېدم، زه يې يوازې مخ ته ځير وم، هغې راسره په خندا خندا د بيا ليدو ژمنه وکړه او روانه شوه. په قدمونو پسې مې ورليدل، موږ هم روان شو، لږه ساه مې واخيسته، امريکايي راته وويل:

- څنګه خوشاله شوې؟

زه لکه خوب چې ګورم، په ناارامۍ مې وويل:

- هو! خو..

امريکايي په خوږه ترخه بېرته را غبرګه کړه:

- خو!

زه، لکه خپله چې هم نه پوهېږم، ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو!

ویې خندل او بیا یې داسې وویل، لکه ښوونکی چې مې وي:

- دومره د زړه مراندې ورسره مه تړه، هغه له دې ځای نه ډېره لرې تلونکې ده او بیا ستا او د هغې اړیکه تر دې ځایه ده، بیا وایم چې هغه له دې ځایه تلونکې او ته به پاتې کېږې.

ما یې خبرې په غور اورېدې، د خپل فکر او فرهنګ په اړه مې ورته هیڅ و نه ویل، زموږ ځای راورسېد، کارګر ښکته شول، زه او امریکایي لا ناست وو، غږېدو، ما ور ته موږ سره د ډوډۍ خوړنې وویل:

- نا زه هلته ډوډۍ خورم، هسې نه د چای غوندې مې دلته په ډوډۍ هم راواړوئ، دې سره په خندا روان شو.

***

دننه دتللو زما ایله څویمه ورځ وه، دومره اشنا نه وم، هر څه راته نوي ښکارېدل، د امریکایانو قرارګاه، ترې چاپېره اوسپنیزې بندې لارې، چاپېره دیوالونه، دوه درې ځایه د افغانانو او ورپسې د امریکایانو تالاشي، د سترګوعکس، دګوتو سرونو لیدنه، د دې ټولو له پوره ډاډه کېدو وروسته کارت ورکول او له هغې وروسته د خپل مشر امریکایي انتظار - دا ټول د یو نابلده کس لپاره خامخا نوي وو.

دا په ننګرهار کې ځانګړی او په ګرد افغانستان کې د امریکایي ځواکونو له لویو هوایي ډګرونو څخه و او د امریکایانو یو لوی نفوس پکې ځای پر ځای ؤ، بې بریده پراخه میدان و. ما د خپلو کارګرو د مشر او ژباړونکي په توګه دنده درلوده او تنخوا به د ټیکې د رئیس لخوا، چا چې ور سره د مشینرۍ قرارداد کړی ؤ راکول کېده.

دا د ټیکې نظام امریکایانو راوړ، دغه ډول پروژې د امریکایانو په شتون کې تر دا اوسه چې ۲۰۱٦ م کال روان دی ځینو خاصو کړیو ته داسې ورکول کېږي چې د څو قراردادیانو ترمنځ بدلېږي.

دغه ټیکه داران او د پروژو د راکړې ورکړې په سر کې ځینې بهرنی، ترجمانان او نور شریک وي، دوی د پروژې له نیمایي ډېر لګښت داسې سره اخلي، چې هغه د چا خبره نه لاس خوږ او نه پښه...

خو زیان یې هغو خلکو ته رسېږي چې پروژه ورته پلې کېږي او تر دې لوی زیان یې همدا د ټیکې سیستم له لارې د نورو په تناکو د ټیکه دارانو د ښځو، لوڼو او بچیو د مخ سره دي چې د مزدورانو وینې پکې ځلېږي.

دغه ټیکه داران که د اوړي په یخو خونو او دژمي په ګرمو خونو کې ناست وي او د نورو د لاسونو تناکو ته حسابونه کوي، دوی که په میاشت کې یو وار دوه له پروژې لیدنه کوي، نو هم نظر یې په خپلو مشینونو وي، د کار معیار او د مزدورانو په حالت یې سترګې ړندې وي.

په ننګرهار هوایي ډګر کې زموږ په څېر نورو سلګونو افغانانو هم کار کاوه او په بېلابېلو پروژو کې بوخت وو، دلته ټول کارونه د همدې ټیکې په بنه وو، عادي کارګر هم په لوی شناخت په کار لګېدل.

امریکایي ځواکونو سره په نورو لسګونو پروژو کې په بوختو کارګرو سربېره لسګونه نور افغانان له دوی سره په پوځي دندو بوخت وو، دوی به په لومړیو کمربندونو کې ولاړ وو، دوی به خپلو افغانانو سره تر بهرنیو ډېره سختي کوله، پرعاداتو سربېره چې بهرنیو ته شوي وو، هېڅ ډول افغان پالنه نه وه ورپاتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرى يې شاړې وو، دوى له رنګونو هسې هم سره دي او نه يوازې په ننګرهار هوايي ډګر کې، بلکې په اکثرو ولايتونو کې له امريکايانو سره ګډ ليدل کېدل.

***

ډېرې ورځې خو ناکراره او درنې ورځې واوړېدې، په کومه تمه او سوځېدلې تلوسه چې به کار ته تللم او د چا لپاره چې مې هغه سوځنده لمرونو ته غاړه ايښې وه، هغه سترګې نه وې او دا چې د هغې په ښکلې څېره مې سترګې نه لګېدې، ځکه خو زما په سترګو هم تيارې خورې وې.

يو وار بيا راته د دندې ماحول اغزي اغزي شو، د پسرلي هغه ورمې داسې شوې، چې ته وا د هوايي ډګر په دننه کې سيلۍ لګېږي ما هم تېوس نه شو کوى، زموږ رهنما امريکايي زلمى هم بدل شوى ؤ او له نوي مې سم له واره نه شول پوښتى، خو يادونو يې نورې را له د زړه پولې نړولې.

جدايي مه راولې خدايه

ما جدايي لېدلې نه ده مر به شمه

ما يوازې خپل زړه خوړه ـ نا زه يوازې خپل زړه خوړلم...همداسې څه وو، هغه خو راڅخه خبره هم نه وه، چې سرى ګوندې بيا مجنون شوى دى.

د هغې په يادونو کې ډوب وم، وروسته د اودس لپاره روان شوم، چې ليدل مې هماغه وه، خپل پوځي لباس يې لرې کړى او په يوه باريکه لباس کې داسې روانه وه، چې تور اوږد ټوپک ورسره هغه د چا خبره خوند کاوه...

زما ياد ته يوه لنډۍ راغله، خو زړه مې احساس ته خجالت کړم او هېڅ مې په شونډو رانوړه:

تر دا لنډۍ ټوپک دې ځار شم

په غاړه ستا دى کړه زه درسره ځمه

زه يوې غاړې ته ولاړ وم، هغه روانه وه، خپلې طلايي ګېډۍ زلفې يې شاته لرې ورپورته ترلې وې، بازار ته د څه اخيستو له پاره تلله، د سپينو متېو زيب يې يوې خواته، خو مزل يې د ډېرې پاملرنې وړ و.

پښه چې به يې کېښوه او بيا به يې پورته کوله، نو زړه کې به رخه او کينه راتله، چې ولې يې نو پښو ته شنه بخملي قالين نه غوړېږي!

بيا به مې زړه زور واخيست او ارمان به پکې غزونې وکړې، ځکه په دې دنيا او دې انسانانو کې نه مندونکى حسن و، سترګې يې داسې نه وې، لکه دې نرۍ کې چې غړېدلې وي، د شونډو سرو يې له ګلاب پرته بله تشبيه نه منله.

هغه له وسپنيز جال جوړ دېوال په وره ننوته، زه هم ورو ورو ورروان شوم، هلته داسې بازار و چې په اوونۍ کې به يوه ورځ بهرنيو د خپلې خوښې توکي په کې رانيول.

دې بازار ته به په ګران بيه غميو او کاڼو سرېبره افغاني لاسي توکي راوړل کېدل او بهرنيو به ورسره مينه لرله، هغوى به د لږو پيسو په توکيو ډېرې پيسې ورکولې او افغان پلورونکي به ورته خوشالېدل.

ما چې له هغې سره يو ځل دوه ليدلي وو، ځان مې نابلده کړ او څنګ ته يې زه هم ودرېدم، هسې د توکو د نرخونو په پوښتلو مې د هغې پام راواړوه، مخ يې راوګرځولو، ويې پېژندم، ماهم داغوښتل، پخپله ژبه کې يې را سره ستړې مشي وکړل، ما په بې صبرۍ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې ورځې نه وې؟

يو څه ساه نيولې شوه، بيا يې وويل:

هو دنده مې په بل ځای کې شوې، يوه اونۍ وروسته بيا لوېې دروازې ته راځم.

لږه مې د زړه ناقراري کمه شوه

- ښه ښه، ډېر ښه، څه شی دې اخيستل؟

هغې د اوږو په غورځولو وويل:

- دا يو څه شيان مې راټول کړل، خو ډېر ګران دي

ما فکر وکړ چې دا به کنجوسه وي، ځکه په سودا اخيستو کې دومره خبرې کوي، ما د نورو افغانانو خلاف چې دوی ته تمه کوي، د هغې په ځای مې د پيسو په ورکولو ټينګار وکړ.

- خير دی! پيسې به يې زه ورکړم

هغه حيرانه شوه، مګر کلکه وه، چې ته به پيسې نه ورکوې، ما په اشاره پوهه کړه، دوکاندار ته مې افغانۍ ورکړې، شيان يې په پلاستيک کې واچول، بهر چې راووتو ګوته په غاښ څو شيبې ولاړه وه، بيا يې وويل: له ما خو يې ۲۵۰ ډالر غوښتل، تا دومره پيسې ولې ورکړې؟

ما ورته وويل:

- مادومره پيسې نه دي ورکړې، له تاسې ډالر اخلي او ډېر اخلي، موږ نه ډېرې نه شي اخيستی، ځکه موږ ته يې بيه مالومه ده، ما ورته ټولې ۴۰۰۰ افغانۍ ورکړې، چې ۱۰۰ ډالر ترې جوړيږي.

لږ يې تندی ګونځې شو، بېرته يې د تندي کرښې ورانې شوې، شونډې يې په خندا خورې کړې...

- ډېره مننه

زه دوارخطايي نه لړزېدم، خو زړه مې کلک کړ او ورته مې وويل:

- نور څه کولای شم؟

په هماغسې غوړېدلې خندا يې وويل:

- نا...نا ډېره مننه، بيا ګورو

هغه ولاړه او پرله پسې (نا، نا) يې زما په ذهن کې داسې يو قيامت جوړ کړ، لکه څوک مطرب چې د رباب له يو ترنګ سره د رباب تار زر ځلې په لړزه کې راولي.

له ما هرڅه هېر وو، دا مې هم هېر وو، چې به څه پسې له ځايه راپورته شوی وم.

د خپل يار د مينې داسې دېوانه يم

چې خبر نه يم په کعبه نه بتخانه يم

***

په زړه راټوکېدلې تناکې مې يوه يوه ماتېده. په هوايي ډګر د راغلي خزان سيلۍ بېرته د سپرليو په وږمو بدلې شوې وې، په دې رنګينيو کې مې زړه هم د درزا پر ځای د خوښۍ ټوپونه وهل.

د سودا پر مهال خپل منځي خبرې مې يوه يوه بېرته له سره يادېده، غټې ښکاري سترګې به يې يو دم راواړولې، مسکۍ به شوه، ژر به يې په لاس کې نيولې قالينې ته پام شو، په خوښۍ به يې وويل:

(ډېره ښکلې ده زه به پرې کېنم او ستاسې افغانانو غونډې چای به پرې څښم څنګه!)

د نوم د پوښتلو خندا يې راپه زړه شوه، کله چې مې ترې وپوښتل:

(نوم دې رانه هېر شوی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کړس کړس یې وخندل او داسې چې خبره یې له خندا بېلوله، ویې ویل:

- نوم مې ((مېګن)) دی او ((ینګ)) مې تخلص دی

ما سترګې ښکته کړې، په مینه مې وویل:

- ډېر ښکلی دی، خو زه به درته څه نوم اخلم؟

خپل ټوپک یې غاړه کې سم کړ

- ته! ته را ته ینګ وایه، ځکه هسې هم ځوانه یم، څنګه؟

زه مسکی شوم

- ځوانه خو هسې هم یې، خو زه درته یوازې ځوانه ـ نه، زه به درته ځوانه شهزادګۍ وایم.

خوشاله شوه، په روانه کې یې وویل:

- او زه درته له (ښه هلک) غیر بل نوم نه لرم

زما په زړه یې کرښه تېره کړه او هغه یو نیم شعر مې راياد شو، چې:

ستا په ژبه باندې هره ژبه خوند کا

زه له دمه ځایه هغه ټیم لیډر امریکایي سره موټر ته پورته شو، په لاره یې د څنډ پوښتنه بیا بیا کوله، ما ځان ژغوره، خو هغه لکه په هرڅه چې پوهېدلی وي، د جیب نه یې مبایل راوویست، زما او د ځوانې شهزادګۍ ترمنځ ټولې خبرې، سودا او ولاړه عکاسي یې کړې وه.

هغې د دغه ډول چلند او بې صبرۍ د لامل پوښتنه وکړه، ما هم د زړه له حال نه خبر کړ، هغه راته همداسې کاته، بیا یې وویل:

- ښه نو ډېره دې خوښیږي؟

ما د هغې د نور تعریف نه پرته وویل:

- ډېره

هغه لکه په مینه کې چې استاد وي او لکه زما د زړه له ژورو چې خبر وي، ویې پوښتل:

- په جیب کې میموري لرې؟

ما لږ په حیرانۍ وویل:

- نا... دلته خو د داسې شیانو د راوړو اجازه نشته

هغه لار راوښوده

- داسې وکه چې سبا ته یې راوړه او د اوس له پاره به همدومره وکړم چې ستا (ځوانې شهزادګۍ) ته به وواېم، چې ستا (ښه هلک) ته خپل انځورونه ورکړه، هغې سره په خپل کمپیوټر کې خپل انځورونه ډېر دي.

د امریکایي دې خبرې او ښېګڼې داسې کړم، چې له زړه مې ورته ډېره دعا وغوښته.

سبا ته مې همداسې وکړل، د سترګې انځور اخیستو پر مهال را ته امریکایي مخامخ ولاړ ؤ، په اشاره یې رانه د پلش اخیستو غوښتنه وکړه، هغه مې ورته ورکړ.

مېګن په وسپنیزه خونه کې یوې خوا ته ناسته وه، لکه چې له بېګاه یې خبره کړې وه، د سترګې له عکس اخیستو وروسته یې را ته اشاره وکړه، ورغلم، لاس یې راکړ، خوا ته یې نېږدې کېنولم، ټول فولډر یې را ته په منډه وښود او بیا یې زما پلش ته راولېږل، پلش یې زما پر ځای هغه امریکایي ته ورکړ، چې له ما یې څوک وانخلي، خو په راوتو کې یې غلي زما په غوږ کې وویل، داسې چې وېره ترې نه محسوسېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تا نو ده ته هم ویلي!

زه غلې شوم، او یو څه مې د دې شعر ژباړه ور ته وکړه:

جانانه ستا د مینې درد د پټولو نه و

چې ترې سندرې جوړېدلې نو ما څه کړی وی

نرۍ مسکۍ شوه، په شا یې وټپولم او سره بېل شو.

دې امریکایي ښکلې نجلۍ رانه نورې خبرې هېرې کړې وې، په هر ځل لیدو به یې له سره مَېنولم، شېبه په شېبه به یې د مینې لوړو ته پورته کولم، د ژوند چارې رانه پاتې وې او یوازې او یوازې د هغې د ښایست په نړۍ کې ورک وم.

***

د هغې د انځورونو د لیدو او ماسره یې د لېوالتیا له کبله هره شپه د کال هومره تېرېده، روح او زړه مې د وجود او سینې په زندان کې سره له یو بل بېزاره او خپه وو او وجود به خود زرې زرې کېده، چې په زړه کې ډېرې خبرې راتلې، دې سره به مې ځان ته فکر شو، نو پخپله به مې په ځان زړه وسوځېده.

د یو نا اشنا لاروي په څېر له داسې حالاتو سره مخ وم، چې هېڅ مې په خپله ګټه نه شو راګرځولی، د هغه د لرو پرتو ځنګلونو رااالوتې مرغۍ، چې یوه ورځ به بېرته خپلو ځنګلونو ته ورګرځېدله او زه:

زه لکه ونه د تقدیر په زولنو تړلی

خو د هغې نرم او پوست خوی او دریابي مینې حوصله راکوله، هر سهار به وختي ښه په مینه پاڅېدم او لکه پاچا به نېغ خپلې وظیفې ته تللم. اوس را باندې د پخوا په شان مزدوري او وظیفه بار نه وه، پکې خوښ وم، که څه هم ګرمۍ او مزدورۍ به کله دومره تنګ کړم

چې زړه به مې شو چې نوره دا وظیفه خوشې کړم، خو چې به مې ((مېګن)) ته فکر شو، نو د دې هرڅه د زغملو وس به مې پیدا کړ.

زما په دې کلي کې څه دي - زه خو د یار سترګو ته شپې سبا کومه تر دې هم مخ نه ګرځېده، چې مینه پولې او بریدونه نه لري، ګرمي او سختي نه شي کولای د مینې تارونه پرې کړي، زه هغې سره تړلی وم، د پایلې په فکر کې نه وم، چې هر څه پېښېده.

ټول هوایي ډګر سپرلی سپرلی ښکارېده، هره خوا د هغې ګلاب ګلاب څېره تر سترګو کېده، د هغې برېښوونکي مخ او مرمرین وجود سړی د ژوند له هرې لارې اړوه.

په هغې امریکایي نجلۍ ((میګن)) چې به د هر چا نظر پرېوت په کړاو او غم به یې اړوه، خو زما کړاو او غم سپیڅلی و، د حوس په پړو تړلی نه و، ځکه ما چې یې له لیدو کوم خوند اخیسته، نو هغه لکه ګلاب چې په بوټي کې د خوشبو لپاره غوړېدلی وي.

د کارګرو له مخې د هغې په تېرېدو به د ډېرو زړونو ته څه راتلل، خو هلته اصول وو او د خولې خبرې هم جرم و، خو زمونږ ریبار بیا د همدوی له نسله و او ماسره یې د هغې په مخ کولو، کېنولو او غږولو کې ډېره مرسته کوله، ځکه خو به مو کله کله سره لیدل او د انتظار تنده به مې خړوبېده.

وروسته بیا دومره راسره خوږه شوه چې که زما به پام نه و او هغې به ولیدم، نو د لاس پورته کولو سره به یې راغږکړ:

- ښه هلکه!

د هغې دغه غږ به باغ باغ کړم، دا به یې راته د مینې نښه ښکاره شوه او په زړه کې به ډاډه شوم، چې دومره خو یې یاد یم او دا مې هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه ته کوزه شوه، چې کله مې ترې د هغې برېښلیک وغوښت، په لاس رنګینې امریکایي مجلې څخه یې هغه پاڼه وشلوله چې قت شوې وه او خوشبو یې لرله، هغه نیمه پاڼه چې یې راکوله، په خندا یې وویل:

- ته یې بوی که، څومره خوږ بوی کوي!

د هغې په غوښتنه مې د مجلې نیمه پاڼه چې ادرس یې پرې لیک و، بوی کړه، خوشبوی یې نشه کړم. اوس یې هم را سره هاغه د لاس نښه شته، کله چې به مې ور ته برېښلیک واستوه، ځواب به یې ډېر لنډ او تنګ ؤ، خو ډېر خوښوونکی او په زړه پورې به و.

هغه ټوله له مینې او عاطفې جوړه وه، خندا او خوشاله ژوند یې فطرت ؤ، هر څومره چې به غړېده خوند به یې ور سره کاوه، د هرې خبرې ول پرانسته او پلو ترلو هنر یې لکه په ختېه کې چې اغږل شوی وي.

***

یوه ورځ مې ترې په روانه روانه کې وپوښتل:

- څنګه لویه شوې؟ مطلب داچې په کوم بل ځای کې ډېره پاتې شوې یې؟

هغه پوهه شوه، چې مطلب مې څه دی، زما زوړند لاس یې پخپل لاس کې ټینګ ونیو او ورو ورو مو قدم وهلو، خپله دنګه غاړه یې پورته نوره پسې هسکه کړه، اسویلی یې وکړ، ویې ویل:

- هئ ښه هلکه! ژوند ډېرې لوړې ژورې لري، خو ولې ژوند دومره ګنډلی او تنګ هم نه دی څومره چې یې تاسې افغانان ګڼئ. ستاسې په خپل مذهب کې راغلي چې انسان ازاد دی او زموږ پخواني

ولسمشر ابراهم لنکن هم ستاسې په دین کې ډېره مطالعه او مالومات درلودل، هماغه وو چې د دغه اغېز پر بنسټ یې په امریکا کې غلامۍ ته د پای ټکی کېښود، له هغې وروسته امریکې چې څومره پرمختګ کړی لامل یې یو دغه هم کېدی شي، ځکه په هغو تورپوستوغلامانو کې داسې څېرې او ذهنونه وو، چې د دغه هیواد او ولس د هر اړخیزې هوسایني او پرمختګ سبب شول. انسانیت هیڅ ډول رواج، شرطونو او کولتور ته اړتیا نلري، ترهرڅه لوی عبادت انسانیت دی، کله چې انسانیت راشي، هغه ټولنه، کولتور، قام او هیواد غښتلي کیږي.

ما د هغې خبرو ته غوږ ایښی و، د خپلو خبرو پر مهال به یې خپل کیڼ لاس ښوراوه، کله کله به نرۍ مسکۍ شوه. که زه د هغې په ژبه پوره پوهېدلی ډېر به ښه وو، خو دغه تشه مې ځکه نه محسوسوله، چې مېګن ډېره هوښیاره او د سرې په زړه او حرکاتو پوهېده، ما به له خولې کوم لفظ نیم ایستی نه و، د هغه تر شا چې به مې څه ویل غوښتل را مخکې به شوه او زما پاتې خبره به یې پخپلو خبرو کې را پوره کړه.

په خبرو خبرو کې د هغې خېمې ته راورسېدو، مخ یې راواړوه، ویې ویل:

- زه ننوځم چې ارام وکړم او ته...

- زه به هاخوا لاړ شم چې کار روان دی په هغې پام وکړم.

زما لاس یې یو ځل بیا زور کېدو نه وروسته خوشې کړ او سره بېل شو.

د غزانو ونو لاندې سیوري ته کېناستم او لوی مشین چې ګریډر ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي په سرک میده کاڼي هوارول، د اوبو ټانکر به پرې اوبه اچولې او رولر به کېمنده چې کلک شي. درې واړه مشینونه او ګاډي د دغې لپاره ما مؤظف کړي وو، د غرمې وخت نږدې ؤ، امریکايي زلمی راورسېد مشینونه مو پر ځای ودرول او پخپل موټر کې یې د تېر په څېر وخېژولو چې خپل تم ځای ته ولاړ شو.

نه پوهېږم چې دغه زلمی امریکايي به زه زورولم او که به یې ټوکې راسره کولې، هر څه چې وو، خو ساعت به مو سره تېرېده، بیا یې راته وویل:

- څنګه، نن دې ملاقات وشو؟

ما ورته وویل:

- تا خو لیدلی یم، ځکه خو وايې

په خندا شو

- نا، ما نه یې لیدلی، خو د مخ تازګي دې حال وايي

په ما هم د هغه دغه خبرې ښې لګېدې او بیا بې له دې هم...

څوک چې خبرې د جانان را ته کوینه

په خوښۍ مې ورته وویل:

- هو! تر خېمې ور سره یو ځای وم

ویې خندل

- لاس په لاس

نورهم په خندا شو...

***

دغه زلمی ویلیم نومېده، خپل ځای ته چې ورسېدو ښکته شو، په خونو کې یو یو پاتې شوي موټر چلوونکي خپل خپل خواړه تیار کړي

وو، ما سره چې ویلیم خونې ته ننوت، ډرېورانو د خپل رواج او مېلمستوب له مخې له خپل دېګ څخه یوه یوه کاسه را ډکه کړې وه، دومره چې دسترخوان له راز راز خوړو ډک او رنګین شو. ویلیم دا هر څه په لومړي ځل لیدل، په ځمکه ناسته، ډوډۍ بیلول، په ښوروا کې لمدول، سلات، سابه، بېنډۍ او زموږ د ډوډۍ خوړو طریقه ورته ډېره حیرانوونکې، خو په زړه پورې ځکه وه چې هغه هم زموږ په څېر پیل وکړ، خو هغسې چې موږ خوړل هغه نه شو خوړی. کله به یې مړۍ لویه را بېله کړه او لکه د کاشوغې به یې له اینګولي ورلاندې کړه، پر ځای د دې چې په لاس یې خولې ته ورسوي سر به یې پسې راټیټ کړ او خوله به یې ورته بې بریده وازه کړه، ډوډۍ مو ښه په خندا داسې چې ورې ځای ته مو لانړه، وخوړه.

ویلیم پاڅېده او خپل موټر څخه یې یخ پیپسي او نور شربتونه راوړل، هغه مو پسې وڅښل، زموږ په خونه کې معشوق استاد ډېر تبلیغي او پرهېزګاره سړی ؤ، هغه د ویلیم په فکر کې ؤ او ډېر یې ورته کتل، موږ چې ډوډۍ وخوړه دعا مو وکړه، ویلیم سم له واره پوښتنه وکړه، ما ور ته وویل موږ له خدایه د منني لپاره دعا وکړه، شکر مو وویست.

هغه یو څه شېبه ګوته په غاښ و، بیا یې وویل:

دا خو تاسې زیار باسئ او ډوډۍ په دې سره ځان ته برابروئ، که کرار ناست وای او تیاره درته راتلی، نو هغه وخت به مو شکر ایستی وای.

ما ورته وویل:

داسې نه ده، خدای وايي بنده ته حرکت کوه! زه به برکت اچوم، ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې حرکت نه کوې خدای وايي زه هم درسره ملګری نه یم، دا زموږ عقیده او ایمان دی، زموږ دین او کلیمه خو دا وايي.
هغه غلی و، بیا یې وویل:
سمه ده! ستاسې کلیمه څنګه ده؟
معشوق استاد لکه پوه شوی چې و، څه یې وویل؟
ما ورته وویل دی وايي چې، ستاسې کلیمه څنګه ده؟
هغه ژر را مخکې شو، په رنګ کې یې ښکاره بدلون راغی او ویلیم ته مخامخ جوخت کېناست، ویلیم ما ته وکتل:
معشوق استاد وویل، ده ته ووایه که کلیمه غواړي واوري، نو غسل شرط دی، لومړی به غسل وکړي، وروسته به ورته کلیمه ووایم.
ویلیم ته مې د هغه خبرې ترجمه کړې، پورته شو، ځای مې وروښود، لږه شېبه وروسته راغی، کېناست ورته مې وویل:
دی چې یې څنګه وايي ته یې هم وایه! معشوق استاد د التحیات په څېر کېناست، امریکایي زلمي ته یې هم د ځان په شان کېناستو وویل، بسم الله یې وویله، بیا یې کلیمه ورته پیل کړه، کله چې الا الله ته ورسېدل د زلمي ژبه پرې نه اوښته، هر څومره چې به ور ته معشوق استاد اسانوله نه کېده، پاڅېد، پرسرېې د اوبو یو یخ بوتل واړوه، شېبه وروسته بیا راغی، ما ته یې ګاډي ته د راتلو وویل، معشوق استاد ته یې هم اشاره وکړه، دواړه روان شو، موټر ته وختو، ناستو ډرېورانو چې هر فکر کړی وي، خو له څېرو داسې ښکارېدل چې ګوندې امریکایي ورته په قار شو او مشر ته یې وړي، خو ما ورته تاکیدًا وویل چې هیڅ خبره نه ده، تر یوه ځایه چې لاړو ودرېده، بیا یې وویل:

ښه اوس راته بیا ووایه، خو که مې وویلی شوه بیا به زه هم ستاسې غوندې کېږم، خو دلته نه او دا راز به راز ساتئ.
دا ځل یې کلیمه لکه د اوبو تېره کړه، ما ورته په سبا د یو دیني عالم کتاب چې په انګلیسي کې وو، پټ راوړ، ور مې کړ، هغه اوسپنیز ډالر یې راکړ، چې په خپله بټوه کې یې له ډېر وړاندې ساتلی ؤ او ما ته یې ویلي وو، چې دا مې د مېرمن د لاس ښه ده.
هغه ښه چې نن ماته راکوله، ورسره یې دا هم وویل:
ډېره را ته ګرانه ده، ما سره تر دې بل محبوب څیز نشته، دا واخله...
ما ورته وویل، هغه څه چې ما ته په زړه پورې وو، هغه تا یو په بل پسې وکړل.
- کوم څه؟
هغه پوښتنه وکړه
ماورته د وریادولو په دود وویل:
- یو له مېګن سره د لیدنې مرسته او بل زموږ د دین قبلولو احسان او مبارکي، هر څه چې مې ورته وویل نه یې منل او هغه اوسپنیزه روپۍ یې راکړه.

***

معشوق استاد ډېر مسلمان او ښه سړی و، تل به یې ویل، چې کامیابي یوازې د الله جل جلاله په دین او د پیغمبر صلی الله علیه وسلم په طریقه ژوند تېرولو کې ده، موږ که دلته له امریکایانو سره کار کوو او ډېر خلک یې بده ګڼي، خو حقیقت دا دی چې ور سره مزدوري روا ده، غلامي یې حرامه ده او دا وګوره څومره لویه ګټه مو وکړه که دغه شان، له هر منکر سره په مینه او احسان خبرې وشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خامخا د زړه تل ته کوزیږي او موږ به خدای په لویه ورځ په دې نه نیسي چې تا ولې جهاد نه دی کړی، بلکې په دې، چې ولې دې زما دین نورو ته نه دی رسولی، که دغه لړۍ روانه وساتل شي هیڅ ستونزه به نه وي. د دغه یو امریکني په مسلمانېدو ښایي چې ډېر نور مسلمانان شي.

قلندري استاد چې د معشوق استاد، استاد پاتې شوی او له معشوق استاد څخه په دیني مسایلو کې ډېر کم پوه و، بلکې بیخي شړ ؤ په تونده لهجه یې ور ته وویل:

- مړه امیر صیب! پرېږده یې، که دا مسلماني زموږ د افغانانو په څېر وي، نو هیڅ دې څوک نور مسلمان نه شي، وګوره پرون یې راته وطن ړنګ کړ او نن ور سره کار کوو او د هغوی د لاس لاندې یو.

معشوق استاد ډېره حوصله درلوده او بل یې استاد پاتې شوی ؤ، ورته یې وویل: استاده! ستا خبره په سر سترګو، خو د لاس ګوتې هم یو شان نه وي او انسانان خامخا نفس او شیطان لري، په بدو اعمالو وروسته خپه وي، خو کار ترې شوی وي او بله دا چې که هر سړی لومړی خپل ځان سم کړي، انساني کرامت ته ژمن و اوسي پخپله به هر څه سم شي.

ماته د دواړو خبرو خوند راکړ، خو چې شته مسلمانۍ ته مې ولیدل، نو هغه د خپل استاد خبره رایاده شوه، استاد ویل، په کامه کې د یو سربند جوړولو پروژه په همدې ډالرباران کې یوه جاپاني انجنیر عملي کوله او خلکو یې د کار و زیار ډېرې خبرې کولې.

د استاد وینا ده چې ماسره هم د دې جاپاني د لیدلو تلوسه پیداشوه،

نو د کار ځای ته یې ورغلم، هلته له جاپانی نه او کار بوختو کسانو یې هم ډېرې ستاینې وکړې، یوه یې وویل:

- ډېر ښه سړی دی، اوس پرې خواري کوو، چې مسلمان یې کړو...

استاد ویل، مایې خبره ونیوه او ورته مې کړه:

- لږ وار ورته وکړئ، که د دې کار په منځ کې مو مسلمان که بیا به دا کار داسې سرته ونه رسوي، لکه څنګه چې یې پیل کړی دی، په نیمه کې به یې پرېږدي.

ټولو مزدورانو او ډریورانو د دې خبرې سره په زوره وخندل، یوه وویل:

- دا امریکایي خو څه د کامې د بند په پروژه کار نه کوي، چې نیمګړې به یې پرېږدي.

دا وخت زموږ یو ملګري چې د خونې نه بهر و، راته غږ کړ:

- راشه کنه یار دې غواړي!

را ووتم، ګورمه چې ویلیم په دغه یو ساعت تېرېدو سره پړقېدونکی مخ په موټر کې ناست دی او د لاس په اشاره وایي:

- راځئ کنه! چې پاتې کار خلاص کړو

زه چې ورنېږدې شوم، هغه وویل، رښتیا لمونځونه، ډوډۍ، چای هر څه وشول؟ ـ هو، ډېره مننه!

ما ور ته وویل:

څنګه تا هم لمونځ وکړ...

نری مسکی شو، ویې ویل:

دومره ژر خو مې مه ملا کوه او نه څوک کېدی شي

د ټانکر، ګریډر او رولر چلوونکي مې له ځان سره واخیستل او د کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحې ته روان شو، چې ورسېدو، ویلیم وویل:
- ته اوسه زه راځم
- ډېره ښه ده
کار مو پیل کړ خو امام الدین ووې، صیبه که ستا اجازه وي زه به لږ دا ټانکر را ډک کړم.
- ښه لاړ شه
ولاړ، ډېر ساعت ورک وو، دلته داود پخپل ګرېډر کار کړی ؤ او رولر ځکه پرې نه شو ګرځېدی چې اوبه پرې پکار وې، دغه دی غرار شو او په ګوډ راواوښت. وا لېونیه دا چېرته ورک شوی وې. ژر ژر یې اوبه ایله کړې او کېسټ یې په درز چالو کړه. په وخکو کې هم خاندي. هسې خو په چالاکۍ کې یې نمبر وړی ؤ، اوبه یې واچولې د رولر نمبر شو. دواړه غاړې ته ودرېدل خپلو کې سره پوسېدل زرګونونو لوټونه یې سره اړول، زه پرې شکي غونډې شوم، ورغلم، شکي شول چې ګونډي پرې پوه شوی یم. ما ته یې هم ژر دوه زرګونه په جېب کې راومنډل ما ترې په اړه پوښتنه کوله چې له شا څخه یې ژر ریډېبول را ته خلاص کړ په دې سره یې زما فکر اړول غوښتل بیا مې ځان جوړ کړ څو پوه شم چې دا لوفري له کومې.
ژر یې سیګرټ را ته بل کړ را یې کړ، داود له ده څخه ډېر ناز پر ما لیده. لاس یې پورته وارتوه له اوبو یې غړپ وکړ ویې ویل، مړه ته دا نه پېژنې نمبر دس حرامي دی، تېل یې خرڅ کړي په دې سره په خټ خټ وخندېدل. وا هلکه که ګیر شئ؟
- ستا دوا (دعا) پکار ده. پخپله یې راکوي را ته وایي ځه د جېب خرچه دې وکه.

داسې شبېه به نه وه چې د دې دواړو به جامې (خولې) دمه وې هر وخت به ور سره راز راز خوراکونه، بسکټ او... وو.
نه پوهېږم چې له کومې او څه ډول به یې پیدا کول، کوم چا امریکنې یې په اړه شکایت هم نه درلود او کار خو به یې لکه د خامار په یو غړپ کاوه، هر څومره ډېر کار چې به و، ښه په نره او ذمه وارۍ سره یې تر سره کاوه. ځکه نو چې له هر چا به یې څه غوښتل، نا به یې نه شو کوی، بلکې پخپله به یې ور ته د موټر سیټ له راز راز نعمتونو ډکاوه.

***

رخصتۍ ته نیم ساعت پاتې ؤ، خوله مې وچه شوې وه، یو امریکایی سپین موټر په موړ راواوښت، هر موټر چې به را ته په ورو کېده به، ځینو به سلام کاوه او ځینو به شاباسی هم ورسره غوټه کړ، په موټر کې یو هلک او یوه نجلۍ وه، له سلام وروسته مې ترې غوښتل چې اوبه راکړې، خو په موټر کې ناستې نجلۍ چې مې خولو ته وکتل اشاره یې وکړه، ورنږدې شوم، توره ښیښه یې کښته کړه، له دننه مې یخه هوا په مخ راغله.
په نرۍ خندا یې وویل، دا واخله اوبه، دا شربت
مننه، ژوندۍ اوسې
سم له واره مې د اوبو بوتل په سر واړوه، څو چې مې له خولې لرې کاوه، له شا راپسې په خوږ غږ په امریکایي ژبه اواز شو:
- دومره تږی؟!
په حیرانۍ مې داسې چې بوتل مې لا په خوله ؤ شاته وکتل، ګورم چې مېګن ده، لاس یې راوغځوه، ما هم لکه د وارخطا لکه څوک چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریاب اخیستی وي، خپل لاس په تادۍ ور اوږد کړ، ما د هغې او هغې زما لاس سره ښه زور کړل، په خندا شوه، وی بس دی هن، ژر مې لاس ایله کړ، اوس یې ګلابي حسن نورې کانې کولې، لکه چې تازه له خوبه راپاڅېدلې وه، لاسونه یې یخ وو.

پخپله یې وویل:

- ښه هلکه! ویده وم، ډېره نا ارامه وم، اوس مې ولمبل اوس ځان ارام احساسوم او بیا چې ته راسره یې نو ډېره ارامه یم، باید وړاندې راغلې وای، خو نه مې غوښتل ته مې داسې وګورې چې...

مایې خبره ونیوه

د رحمن په عاشقۍ کې کمی نشته
نو بیا څله ائینه کې ځانله ګورې

دا بیت چې مې ورته وژباړه، ډېر یې وخندل، د خندا نه وروسته داسې چې د خندا څپې یې ورو ورو د مخ له ساحله ټولېدې، وویل:

زه خو یو ستا مینې او د مینې نه ډېر د مینې په پوهېدو حیرانه شوم او بل ستاسې ژبې ته چې تاته یې څومره ډېر شعرونه په یاد دي.

- ښه، چېرته ځې؟

- چېرته به ځم، همداسې راووتم، په خېمه کې تنګه شوم، ښه شوه چې ته مې ولیدې، ستا لیده مې هم یوه بهانه وه، چې بهر راووتم.

هغه چې د دندې وخت یې پوره شوی و، نو د دریشۍ پر ځای یې نرۍ لباس په تن کړی و. د سرک بلې غاړې ته له لرګي جوړه یوه کوټنۍ وه، سیوری و، ما ورته وویل، راځه دلته لمر دی، هلته به کېنو. نه پوهېږم په کوم زړه مې ور ته دا خبره له خولې ووته، نرۍ مسکۍ شوه، سمه ده...

خونه کې د لرګي چوکۍ وه، پر هغې کېناستو، داسې چې مخ د سپین لمر پلوشې خړولې، په سیوري کوډله کې یې رڼا جوړه کړې وه. ګېډۍ زلفې یې چې، شا ته تړلې وې، ترې ښکاره شوې سپینې دنګې غاړې یې زړه ډوباوه. ډول ډول ستاینې او مننې له قدرت څخه په زړه کې راتلې...

قربان شم له پستو لاسو د هغو ملایکو
چې ستا یې له مرمرو نه تراشلي دي لاسونه
زه تږی وم، دوی لپه شول، له سپینو اوبو ډک شول
د ژوند په نامه وایم چې دې ښکلي دي لاسونه

زما لاس یې پخپل سپین لاس کې کېښود، خپل بل لاس یې پرې داسې کېښود چې د مینې په ډېرو تودو کې مې د لاس یخوالی احساس کړ. بیا داسې چې زما لاس یې په خپلو لاسونو کې واړوه، په زړه سوي یې وویل:

- لمر دې لاسونه تور کړي

- هو! خو څه خبره نه ده، ژمي کې به بېرته سپین شي، غلې شوه بیا یې شنې بنورې سترګې راواړولې ویې ویل:

- له ډېرو سپینو لږ غنمرنګي ښه وي

زما ویلو ته یې په خپله خبره کې ځای نه و پریښی، غلی شوم.

هغې له نېکر شا ته جېب نه د اوبو نیم بوتل راوکېښ، یو څه یې ترې څښلې، ما ته یې ونیوه...

- هن وړاندې هم ډېر تږی وې، ما ورته وویل، که دا اوبه مې وڅښلې نو به ټول عمر کې تږی نه شم، خو غواړم دا اوبه له ځانه سره یوسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې؟

- زمونږ په دې ټولنه کې داسې عقیده هم شته، چې د ځینو ناروغانو لپاره اوبه دمېږي او بیا لږې لږې ورکول کېږي. زه هم ستا د خولې دا اوبه وړم او داسې ځای کې ږدم چې یوازې زه یې ګورم.

هغه پورته شوه، زما سر یې پخپلې غاړې پورې جوخت کړ اسوېلی یې وکړ، ویل دومره دې خوښه یم!

- هو! نه پوهېږم، خو ډېره مې خوښېږې.

د منښې په ډول یې یوه شېبه خاموشي حاکمه کړه، وروسته یې د تلو وویل، زما مرۍ وچه شوه او په نیولي غږ مې ورته وویل:

- ته ځې!

هغه راپورته شوه، نور یې هم غریو نیولی کړم.

ګوره سترګې چې مې ډکې ډکې کیږي

نوم د تګ په خوله وا نخلې باران راغی

هغه لکه زما په وجود کې چې یې د خپل تګ له امله راپیداشوې ناارامي درک کړې وي، د کلکې ژمنې په توګه سترګه ووهله او په خوږه خوله یې راغبرګه کړه:

- خامخا وینو، سمه ده! لاړم...

هغه روانه شوه، تر ډېره مې ورته لیدل چې له سترګو پنا شوه، وخت هم پوره شوی و، کارګرو ګاډي درولي وو، زما په تمه وو.

***

معشوق استاد راغږ کړ:

- صیبه ځنګه مرکه خلاصه شوه!

- هو دا دی ځو، خو چې ویلیم راشي

لږه شېبه وروسته ویلم هم راغی او له ورایه یې پر شونډو خندا خپره وه، نه پوهېږم، چې دی ولې او څنګه زموږ له هرې لیدنې خبرېده. په هر حال! موټر ته وروختو، له دروازې چې راووتو، لاس یې وښوراوه، ویل ښه شپه!

هره شپه مې نوره پسې سختېده او اوږدېده، سړی چې سټړی شي خوب وکړي دمه شي، خو زما سترګو نور خوب نه پېژانده. د هغې د خپلولو او یو ځای سره کېناستو او ان مینې ارمان پسې واخیستم، داسې چې دغې ارمان یې ورځ تر بلې زېښلم. کله به تر سهره ویښ وم او لکه د بې وسه به مې له خولې زګیروي واته، کله به مې اسمان ته وکتل غریو به ونیولم، خدای ته به په زارو شوم.

په وير په سرتوري تقدیر وارخطا شي

الله دې زما که اذان دی جانانه

کله به مې له ناکامه زړه او ذهن د مشورې او سلا لپاره د یو څو شېبو پورې یوه خوله شول، خو چې به و نه شوه لار به یې بېله کړه او پخپله خپله مخه به شول، دلته به یې زما سټړی وجود نور هم پسې ذرې ذرې کړ، شپه به کال شوه او د هغې غم به نوره هم پسې سخته کړه.

کله به داسې وخت راغی چې په ورځو ورځو به مو سره و نه لیدل، خو هر دیدن به را ته د سلامت ژوند له بېې کم نه ښکارېده.

دا ځل مو کار په هوایي ډګر کې وتلې ویالې په سر د سرک ایستوو، باران شوی و، هوا برابره وه او سګریټ په لاس د هغې لار په څارلو وم، دې وخت کې بیلډوزر اوسپنه ماته کړه، ورغلم ډرېور بله لرله، د هغې په جوړونه لګیا شو. زه هم ورسره بوخت شوم، دې کې نرۍ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسته، خوږه او زړه باغوونکي خوشبو مې هوا پر مخ تېره کړه، ور سره يو د انسان سيوری مې له مخه تېر شو.

ومې کتل، هماغه دنګه ښاپېرۍ وه، تور اوږد ټوپک په غاړه، خولۍ پر سر، اوږده عسکري بوټان په پښو، نېغه روانه وه.

ما پرې غږ کړ:

مېګن!

مېګن مخ راواړوه، د تېر په څېر نه موسکۍ شوه او نه يې کومه خبره له خولې وايسته، بېرته يې مخ واړوه او سمه روانه شوه.

دلته يې زما دزړه په اسمان دشکونو او راز راز اندېښنو وريځ راخوره کړه، ټينګ نه شوم او تر شا يې تر يو ځايه پسې شوم، خو نه مې پرې غږ کاوه او نه کوم بل حرکت.

يو ځای داسې راغی چې هلته نور افغان کاريګر او سپين ږيرو تر څنګ امريکايان هم وو، په منځ کې يې تېره شو، ډېرو پسې ورمېږونه واړول او سترګې يې پسې ووتې او چې به هر چا وليده په زړه به يې يوه شنه تغمه د اوف او آه لکه د تالندې برېښنا زغلېدله، خپله مېګن هم ښايي په زړه کې د دې لنډۍ مفهوم ته نېږدې پوهېدلې وي چې:

دا خپل ښايست را پورې اور شو

تنکي ځوانان راپسې مري خونکاره شومه

په هغې پسې زما په ورتلو هم پوه شوې وه، ځکه هر څو ګامه پس به يې داسې راکتل، لکه نه چې راګوري، خو چې خوند يې و نه کړ، ترې راستون شوم او په شا به مې کله کله پسې مخ واړوه که راوګوري، خو څنګه چې وه هغسې روانه روانه وه...

کرۍ ورځ مې ناکراره تېره شوه په سر مې درد شو، امريکايي زلمي

ويليم نن په خپل ځای بل همزولی رالېږلی ؤ، ما ترې د رخصتۍ اخيستو ووېل، هغه همدومره ووېل:

- ډېر ناروغه يې؟

- هو! سر مې خوږېږي.

- هن دا اوبه وڅکه، ښه کېږې او کنه چې خپل کلينيک ته دې بوځم!

غلی شوم، ورځ مې بې اوبو او بې کلينيکه تېره کړه، درخصتۍ وخت پخپله راغی، د نور کله خلاف چې له هوايي ډګر نه وتو ته به مې زړه نه کېده، نن د هغې ځوانې شهزادګۍ څلند داسې حد ته رسولی وم، چې د هوايي ډګر لومړۍ دروازې ته مې پښې بې واره يوه له بلې وړاندې کېدلې.

له هوايي ډګره په وتو نېغ انټرنيټ کلب ته ولاړم، هلته هم له بده مرغه برېښنا نه وه، تر ناوخته منتظر وم، اخر برېښنا راغله، خو ماښام ورځ وژلې وه. کمپيوټر ته کېناستم غوښتل مې هغې نه د تېرې ورځې د څلند په اړه وپوښتم، چې ومې ليدل په ان باکس کې مې دوه نوي پيغامونه وو، لومړی مې يې هغه يو ژر خلاص کړ چې ګورم د مېګن برېښنليک دی، پيغام يې زړه وړونکی ؤ، خو چې به مې د هغې په نوم سترګې ولګېدې...

مضمون که ښکلی نه دی خو عنوان څومره ښايسته دی

ای ښه هلکه!

ته به خپه شوی خامخا يې! ستا په زړه کې به ډېر څه راغلي وي، لومړی خو ښښنه غواړم او بيا واوره چې ولې مې در ته سلام و نکړ، خير دی زما خبرې په سړه سينه ولوله، دا ځل مې له نوي برېښنليک څخه پيغام درولېږه، خو اوس د هغې له وضاحته تېرېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نن د يو تورپوستي امريكايي لخوا خوابدې هله شوم چې ما ته يې
وويل، زما دوسته شه! خوښېږې مې.
ما ډېره بده وګڼله او په ټوكه مې واخيسته، خو هغه رښتيا ويل، هلته
زموږ په قانون كې دغه ماده ور زياته شوې وه، وروسته چې له
حقيقت څخه خبره شوم هيڅ مې نه شواى كړاى.
ستا سيورى به مې مخې مخې ته كېده او بل خوا هغه بدرنګه وحشي
څېره، ته ووايه څنګه وكړم؟
پوهېږم چې ته به يې بده ګڼې خو زه هم د خپل زړه واكداره يم،
داسې به يې د مينې تر سينده پورې باسم، چې په اوبو به يې
شونډې هم لمدې نه شي، خو كاش چې داسې هيڅ نه واى شوي، تا
ته مې ځكه خبر دركړ، چې كه سبا يې را سره ووينې هسې نه زړه
دې مات شي. اوس مې مشرغواړي، نورې خبرې به بيا وكړو.
سبا ستا په تمه
مېګن
ستا ځوانه شهزادګۍ
د فكر او انديښنې په دوه لارې كې پاتې شوم. تر ډېره ګوته په
غاښ، كمپيوټر ته غلى ناست وم او پيغام مې ور ته بيا بيا لوسته...
دلته زما په زړه هغه د انديښنو او شكونوغرونه ورو ورو ويلي كېدل.
د هغې د مينې څپې مې نورې هم په زړه كې په شور شوې، زه غريب
بې وسه او هغه د نړۍ د پرمختللې ځمكې ښكلې ښاپيرۍ او بيا
دومره زړه خوړى غيرت او ننګ...
دلته د قدرت مرسته د ستايلو وه، هغه لارې چارې چې زما له تصوره
هم لېرې وې، پخپله به مې سترګو ته غوړېدې او د مېګن مينې او

خواخوږى خو رانه د ځمكې د سر خان جوړاوه، كله كله به دومره غره
شوم، چې د نورو مينه به را ته هسې ټوكې ښكاره شوې.
كور ته روان شوم، نن شپه مې حالت ښه و، خبرې مې هم وكړې، د
نورو شپو په څېرسم له واره بام ته و نه ختم. د كور غړي حيران وو،
يوه ويل نن دې څنګه شعر جاري شوى، نور كله خو سم نېغ بام ته
پورته كېدې.
د هغې خبرې مې له سترګو پرده لېرې كړه، خو د اوس لپاره مې په
ژبه ځواب نه جوړېده او يوازې په تشه يوه خوله خندا ترې روان
شوم.

***

پاس اسمان نن ډېر رنګين ښكارېده، ما سره چې په ذهن كې د
خپلې ځوانې شهزادګۍ كوم تصوير و، د هغې په سيالۍ كې
سپوږمۍ د خپل حسن زور ښكاره كاوه خو هڅه يې بې ځايه وه، ما
ته به ورپورې خندا راغله، كله به مې پرې زړه خوږ شو، مخ به مې
ترې واړوه، په بله ډډه به شوم... نه پوهېږم څنګه او څه وخت خوب
راغلى ؤ، خو سهر مې ځان ښه احساسوه، لكه سړى چې له ښې
سترې وروسته دمه شي.
هو! د نور كله په څېر مې سترګې سرې او سترغلي له شوګير څخه
نه وو پړسېدلي. ښيښې ته مې وكتل ځان را ته ډېر ښكلى ښكارېده
او ولې به ښكلى نه وم د چا په سترګو كې اوسېدم.
په تادۍ باندې له كوره ووتم، هوايي ډګر ته په رسېدو مې وليدل چې
ويليم لومړۍ دروازې ته راغلى دى، له ورنېږدې كيدو سره يې وويل:
- السلام عليكم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی ۀ لا يې په زور زېر الفاظ او کلیمات نه وو زده کړي، بیا یې وویل، څنګه پرون دې په سر درد ۀ؟

ما ته مې ملګري وویل، اوس څنګه یې؟

هغه ته مې په اوږه لاس کېښود، مننه مې ترې وکړه، هغه وویل، خلک په کتار کې ډېر دي، زه او ته به په لنډه لاره ولاړ شو.

سمه ده زه يې له ځانه مخکې کړم او له سلګونو خلکو یې تېر کړم، په کتار کې مې یو هم خپل کس و نه لیده، هغوی چې له ما سره وو ټول دننه تللي وو، ویلیم وویل:

- ملګریه! نن به زه، ته او هغه ((مېګن)) ډوډۍ یو ځای خورو

- هن، رښتیا وایې!!

- هو! بېګا یې ما ته وویل، چې ښه هلک سره را له د لیدو زمینه برابره کړه.

ویلیم په رتبه کې تر مېګن مشر و او دا صلاحیت یې درلوده، چې سره وګوري، کیني او خبرې وکړي.

ویلیم ته مې له دې وړاندې د هغه په وینا یو ساعت او یو لاکټ د هغه د مېرمن لپاره تحفه راوړي وو. نن یې را ته له غوره تېره کړه چې ډېر یې خوښ شوي.

ما ترې مننه وکړه، هغه وویل:

- څنګه مېګن ته به دې هم څه راوړي وي؟ ښه ده لومړی یې زه وګورم.

ما ورته کړه:

نا، دومره زړه مې نه دی کړی او څه چې مې کړي هغه مې هم په خوارۍ پرې منلي.

هغه غلی و، خو زه يې د اصلي خبرې راپورته کولو ته رسولی وم، نو مې ورته وویل:

- خو ویلیم!

- وایه! مهرباني

- هغې ما ته بېګا پیغام رالېږلی و

ټول مې ور ته په ټکي - ټکي تشریح کړ.

نه پوهېږم، د ویلیم تندی ولې ګونځې او ټنډه تروه شوه، یوه شېبه غلی شو، بیا یې وویل: که هغه وغواړي تا له ځان سره امریکا ته بیولی شي او د ګډ ژوند پرېکړه هم کولای شي.

زه رابیداره شوم، ومې پوښت:

- هغه به را سره دومره اوږده وپالي؟

- ضرور، خو په یو شرط چې مینه د زړه له تله وي

دلته نو نرۍ مسکی شو ویې ویل:

- که چل در سره وکړي، بیا به څه کېږي؟

ما وویل:

- هو! هر څه کولی شي

بېرته یې خبره له ټوکو را پېله کړه:

نا دومره ظلم به نه کوي

هغه روان شو، ماته یې وویل، ته لږ ودرېږه! زه موټر راوباسم.

له پارک څخه یې موټر را وویست، خپل ځای ته لاړو، دوه موټر چلوونکي یې پاتې کړل او نورو ته یې د کېناستو وویل، لومړی یې ورته د کار ساحه او د کار طریقه وښوده او بېرته یې راوستل، چې مشینونه له ځان سره واخلي او د کار ساحې ته ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلیم وویل، راځه تر هغې چې د دوی د مشینونو هوا پوره کېږي او د کار ځای ته ځي، ملګري ته دې وwایه چې ستاسې چای وڅښو.

- ولې نه

باغچه ګل استاد په چای کې ماهر او مسلکي ؤ، زما خونې ته مخامخ خونه د هغه وه، ویل صیبه زه به ښه زېږ چای درته تیار کړم.

چای تیار شو، موږ خپلې خبرې کولې، چای مو په خبرو خبرو کې وڅښه، د ویلم نه مې یوه خبره هم په زړه پټه کې نه شوه ساتلی.

زما د خپلو اندېښنو بیا بیا یادولو او په اړه یې د هغه راګرولو ترڅنګ هغه ته د سر په کاسه کې په کراتو، کراتو اوبو ورکولو سربېره یې کله هم راته تندی نه و تریو کړی او په سړه سینه به یې ځوابولم او ډاډه کولم.

***

هغه زما او د مېګن ترمنځ د پل په څېر و، په خبرو خبرو کې ور ته مخابره وشوه، خولې یې پاکې کړې، خولۍ یې له ځمکې پورته کړه، د الوتکو کېناستو لیکې په لور روان شو، هلته یې موټر یوې غاړې ته ودراوه، ټوپک یې اوږې ته کړ، ښه چې نږدې شو یو لوړ رتبه مشر یې ولاړ ؤ، له سلام وروسته یې ور ته امر وکړ، چې دوه فرشي موټرې راوله، له هاغه الوتکې سامان په کې واچوه او خوړن ځي ته یې ولېږه.

بیا د الوتکې خوا ته راغلو، د سامان کښته کولو طریقه او ترتیب یې ور وښودل، بېرته ولاړ و، موټرې مو راوستې او هماغسې مو وکړل.

د همدغه پټۍ یا پخې (لیکې) په غاړه به هغه هیلوکوپترې ودرېدې، چې کار به په کې وو، یانې کوم ځای به یې مات ؤ، هغه به یې

جوړوه.

موږ په همدغه غاړه روان وو، چې یو مشر امریکایي راغږ کړ، ودرېدو ویل یو ټانکر اوبه پکار دي، دلته یې واچوه، ډېره دوړه ده، کار کوو.

ویلیم ما ته وکاته، ما ویل، زه به یې راولم ته ځه، هسې هم ځای نږدې دی، هغه خوښه کړه.

ولاړم ټانکر مې راوست او ډرېور ته مې لارښوونه وکړه، زه ورته کرار ودرېدم، شا ته مې ناڅاپه یو درب شو، چې ومې کتل نجلۍ پېلوټه وه، له خندا شنه شوه.

- ډېر ووېرېدې.

زه ورته یوازې مسک شوم، هغه د هیلوکوپټر دننه نوته، ما اوږده ساه واخیسته، هغه له وروسته د یوه قوي نارینه په څېر ښکارېده، خو چې به مخامخ شوه تعجب به سړي کاوه. مشر امریکایي راغی کوم چا چې را ته د ټانکر ویلي وو، بلا شربتونه په لاس راورسېد، ویل دا واخله. پېلوټې هم د څه راوړو اشاره کړې وه خو ده پوره کړل، درې واړه ودرېدو او د اوبو له شیندلو څخه خوند اخلو، خو زه په زړه کې د ویلیم د وعدې پوره کېدو په انتظار یم، د دوی کار پوره شو، ولاړو دغه دی ویلیم هم راورسېد، ویل زه ځم ته له یو موټر سره هلته راځه. ډېر په بېړه یې موټر راتاو کړ.

موټر مې له ځان سره واخیست، د پخې لیکې په کوز سر چې راتاو شو را ته په سل مترۍ کې د دوو کانتیرو په سر دوه امریکنۍ تر سترګو شوې، داسې چې د سیوري لپاره یې نری چوپال وهلی او یوازې ډېر معمولي ځایونه یې پټ کړي او نورې سپینې وړانګې داسې چې تورې عینکې یې په سترګو وې، پرتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

معشوق استاد ته مې وويل:
- استغفرالله
نږدې ؤ چې موټر ترې بلې خواته ولاړ شي، ژر يې بېرته کابو کړ، وډرېده، نجونو چې وليدو ژر يې بنينونه پر خېټو کش کړل.

***

غرمه راورسېده کار مو خلاص کړ، معشوق استاد ته مې وويل، ته څه زه له ويليم سره ډوډۍ خورم.
- ښه سمه ده.
موټر ته په ختو يو څه له ځان سره وبوړنېده، بيا مسکی شو، ورغلم، ځنګه مسکی شوې؟
- هسې مړه! دا پېرنګيان هم خدای ښه ښايسته پيدا کړي دي.
ما ور ته وويل، پيرنګيان به يې انګريزانو ته ويل، دا خو امريکايان دي، ويل څه پرواه کوي، يو شان ښزوګان دي.
يوه شېبه ور ته غلی وم، بيا مې ورته په مات زړه وويل، استاده! حوصله پر ځای کړه، د دوی همدا دنيا ده او همدا مزې دي او رښتيا څه مزې دي، له هغه لس زره کېلومتره ليرې دنيا نه راغلي دي، شپه ورځ کار، له ټوپک او مرميو سره لوبې، سختي او درانه بارونه ګرځول، دا نو څه مزې دي.
دې سره معشوق استاد روان شو، ليدل مې چې ويليم ډېر په تېزه راروان و، په تمه وم، چې خوا ته به مې ودرېږي، خو له ما هم تېر شو وړاندې يې کلک بريک ونيو، بېرته په شا راغی او خوله يې له خندا ډکه وه.
اشاره يې وکړه:

- راځېږه! بيا يې موټر ډېر تېز راتاوکړ او مخ په خوړنځي روان شو.
خوړنځي ته چې راورسېدو موټر يې په پارک کې ودراوه او ننوتو.
قانون دا ؤ چې هر امريکايي به يو لوی پتنوس چې پکې بېل بېل کورونه وو راخيسته او د خپلې خوښې څيزونه به يې پکې اچول. دلته چې ما دومره ډېر شيونه وليدل هغه د مرغيو د پيو خبره مې راياده شوه چې يو د مرغې پی نه وې، نور هر څه وو. رښتيا هم هر څه وو، اشپزان يې اکثره افغانان وو، ما ترې پوښتل چې حلال خواړه راوښايه، کور يې ودان هماغسې يې وکړل.
ويليم چې له وړاندې ځای او وخت ټاکلی و همالته کېناستو. مېګن (زما ځوانه شهزادګۍ) له وړاندې ناسته وه، ډېر وږی شوی او تږی شوی وم، خو چې مېګن مې وليده...

دومره زه يم ياره ستا د ديدن تږی
چې دې مخ ته کړم نظر اوبه اوبه شم

لوږه او تنده را څخه سم له واره والوتل هغوی ډوډۍ وخوړه ما هسې ځکې ځکې وکړې، مېګن به په نرو سپينو ګوتو مړۍ داسې خوړه چې به يې مخې ته هر څومره موږ ناست وو په نورو خوړو به يې لاس پورې کاوه. ويليم له ډوډۍ وروسته راخيستي شربت څخه سر خلاص کړ، زما او د هغه نظر سره غبرګ شول، بوتل يې پر مېز کېښود لږ غلی شو او بيا يې مېګن ته مخ واړوه:
- زه ځم، بيا بېرته راځم، تر هغې خپلې خبرې وکړئ. مېګن ما ته وکاته، ويل اودې ليده، ويليم ته يې په پسته لهجه وويل:
- مننه!
مېګن ځنګل په مېز کېښوده، زما او د هغې د خولې او غوږونو تر منځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاصله دومره وه چې سره د ساه وږم مو پر يو بل لګېده. د قاب كاشوغه يې په كيڼ لاس پر مېز ټكوله، يو څه سوچ كې شوه بيا يې سر راپورته كړ، په سړه ساه يې وويل:

- ښه، ښه هلكه!

له ټوكې وروسته يې غاړه پورته كړه

نه پوهېږم چې ولې مې زړه هغسې نه دی، لكه له دې وړاندې چې و.

زه ور ته خاموش شوم

بيا يې وويل، زموږ خلك ډېر ازاد دي، خو زه ولې هغسې ازاده مرغۍ نه يم او لكه په يو زندان كې چې بنده يم، دلته مې له دندې روح او زړه دواړه نور ستړي شوي دي.

بيا لږه په فكر كې شوه، ژر يې وويل:

- هو رښتيا، هغه د تورپوستي فكر مه كوه، پر هغه بحث نه كوو، څنګه چې مې درته ويلي هماغه شان ور سره كوم.

خو اوس را ته ووايه؛ چې دلته زما لږه موده پاتې ده او له دې ځايه ځمه، ځكه مې دومره وختي خبر كړې، چې ستا په حالت وپوهېږم.

ما ور ته زړه غټ كړ، پاكه مې ور ته وويله:

- زما خوښه يې او مينه در سره لرم، ته كه دلته يې كه هلته او يا په بل هر ځاى كې زما د زړه په ژورو كې به دې د مينې او يادونو كور ودان وي، ستا تله به زما په زړه كې ستا مينه مړه نه كړي او زه به ټول عمر د خپل زړه په هديره كې ستا د مينې په مزار د اوښكو ډيوې بلې ساتم.

زما خبرې يې راپرې كړې:

- زه پوهېږم ځكه خو درسره دومره اړيكه ساتم او په دې چې ته زما

هم ډېر خوښېږې.

يوه شېبه چپ شوم، بيا مې وويل:

- نو چې داسې ده لار راوښايه؟

هغې راته خپله بې وسي رامخې ته كړه، ويې ويل، امريكنۍ نجونې او زلمي د شوق او ذوق له مخې دلته راځي او ډېر له مجبورۍ، چې يوه يې زه هم يم. زه مې مور او پلار ډېره كوچنۍ پريښې يم، په سختو تنګو كې رالويه شوې يم...

دلته د مېګن غټې سترګې په اوښكو ډنډ شوې، ژر يې اوبه ور پورته كړې، ساه يې واخيسته، بيا يې وويل:

- نه غواړم چې نوره وځورېږم، خو څه وكړم، څومره چې د ښه ژوند په هيله يم هومره له ګړنګونو لوېږم...

په مخ را ماته اوښكه يې په ګوتو ورانه كړه، نوره داسې غلې شوه چې ماته يې نه راليدل

ما يې د ډاډه كېدو له پاره وويل:

- اى مېګن! ته خو ډېره شوخه او خندنۍ وې، اوس دې څنګه هغه هر څه هېر كړل. حوصله دې برابره كړه، په دې ژورو او لوړو پسې ضرور هواره وي.

غلې شوه، بيا يې وويل، هسې نه خلك متوجه شي، نورې خبرې به بيا وكړو، خو دا خبره ياده لره چې ته ښه يې ته د هر چا خوښېږې.

زه يې خوشاله كړم، څه مې ويل، خو هغه راوړاندې شوه:

- ښه، نو ښه هلكه راځه دغه پتنوس دې در سره راواخله، په دې بله لاره وځو.

خالي پتنوسونه به په كثافت دانو كې اچول كېدل، بهر راووتو د لرګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړو اوږدو خونو په منځ کې دوه په دوه ورو ورو تر یو ځایه روان وو، داسې چې نه هغې څه ویل او نه خبرې کولې.

د بېلېدو په وخت یې را ته مخ راواړوه، ودرېده له مینې، درد او خوږو تودې شونډې یې زما پر وچو شونډو کېښودې، نرۍ مسکۍ شوه، د لاس په اشاره یې مخه ښه او د بیا لیدو ژمنه وکړه.

***

د تل په څېر مې ورته تر پناه کېدو پورې وکتل، باغ باغ راستون شوم، تر ډېره پورې مې نه څه خوړل او نه څکل او نه مې ورته زړه کېده.

ویلیم ویل، څنګه څه خبرې مو وشوې؟

- هو ډېرې او ډېره مننه له تا نه یار!

- نا هیڅ خبره نه ده

ویلیم په قد کې د چنارقدو ملګرو په کتار کې راته، دنګ نرۍ ځوان داسې چې له شوخۍ سره یې اخلاق او نزاکت هم بې بېلګې وو او زړه سوی خو یې داسې ؤ لکه دی چې پوځي نه بلکه د خیر ښېګڼې په کومه مؤسسه کې وي.

ورځ ډېره ښه وه ټولې کړنې زما له زړه سره سمې وې، د خپلې ځوانې شهزادګۍ د ناستې د اوښکو، سلګو او خنداګانو خبرې مې بیا بیا په ذهن او زړه راورېدې، د میګن د یادونو په همدې باران کې کور ته ورسېدم.

مور مې کټ د دیواله سیوري ته راوړ، دواړه ناست وو، مور مې وویل، زویه په دې کار کې دې څه پیسې درکوي نه؟

زه لږ رانیغ شوم، ولې په کور کې خو به څه کمی نه وي؟

- هو! زویه ځینې سوداوې تمامې شوي، ځکه مې درته یاده کړه.

دې سره ماته هم احساس وشو، چې د خپلې ځوانې شهزادګۍ په مینه کې مې د میاشتې پوره وتو او د بلې د څو ورځې اوړېدو ته هېڅ پام نه دی. د مور د رایادولو سره له کوره راووتم، دفتر ته چې ورسېدم رئیس چېرته روان ؤ، چلوونکي یې موټرغروه. له ستړې مشیو وروسته مې ورته وویل، که څه هم دوه درې ورځې اوښتي، خو زما فکر نه و اوس مې روپۍ پکار دي.

رئیس لومړۍ غوسه غوندې شو، بیا یې وخندل، ویل ورشه انجینیر صاحب به درته پیسې درکړي او لږ کار مې هم در سره ؤ، خو څه سبا به پرې وغږېږو، نور څه خبره نه وه، خو خارجیانو یوه بله پروژه هم رالېږلې، همالته په میدان کې ور سره هغه هم پیل کوو.

- سمه ده سبا چې راغلم بیا به خبرې وکړو، اوس ځم چې کور ته سودا یوسم

له هغه نه په روانېدو مې ښار کې سودا برابره کړه او د ماښام په خړو مې د کور لاره ونیوه.

***

اوږده شپه له مېګن سره د تېرې ورځې کیسې پوره کولو په تمه تېره شوه او چې سبا شو نور هم په تلوسه کې شوم، څومره چې لا ر وهم هومره مې زړه د صبر واګې پرېږدي.

هوایي ډګر لومړۍ دروازې ته په سل مترۍ کې بلا لوی کتار د لویو ګاډو او کانتینرونو جوړ و. داود چې پرون خپل ماشین د جوړولو لپاره را ایستلی ؤ، شا ته بند پاتې و، زه یې چې ولیدم، ویل دا به څنګه شي؟

پلی روان شوم، دروازې ته چې ورسېدم، د افغاني ساتونکو مشر مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري شوی و، ور ته ومې ویل، که هاغه سړی مخکې را دننه کړې،
مننه به وي، هغه ویل یو څو دقیقې صبر دې وکړي چې دا راننوتي
خلک او ګاډي تالاشي کړو، هغه به پسې راننباسو. مشر مې له داود
سره مخ کړ او زه ترې ننوتم.

اکثره موټر چلوونکو به موټر د خرابېدو په بانه بهر ویستل، خو پټ به
یې تېل له ګاډو خرڅول، له ټانکو نه به یې په پیپ ایستل او ځینو خو
به پکې دوه دوه ټانکۍ لګولې وې او په داسې هنر به یې غلا کوله،
چې امریکایان به هم پرې نه پوهېدل.

تنخوا به یې دومره وه چې ایله یې پرې پر دغه ډالري فضا او ګرانه
ګرانۍ کې ځانونه ساتلی شول، خو چې میاشت به تېرېده، هر چا به
ځان ته یو موټر درولی و.

هر څوک پرې له ورایه پوهېده، چې دلته یوازې په تنخواه څوک کار
نه کوي او نه یې په تنخوا کار کېږي. سوله ساتي عسکرو هم ور
سره لاس درلود او د چا خبره ګټې یې سره شریکې وې. نه یوازې
تېل بلکه په هر څه چې به یې لاس بر شو اسره به یې نه کوله او په
دغه لوبه کې هر مسلمان ور ګډ ؤ او داسې روا یې ګڼله لکه په جهاد
کې چې یې غنیمت موندلی وي.

په هوایي ډګر کې دننه کارګرو به د نورو درغلیو او غلاوو په څنګ د
بهرنیو ځواکونو کارول شوي او نیمه کارول شوي وسایل، کمره،
پلش، میموري، کمپیوټر، د لرګیو تختې او ډېر نور وسایل بهر
راایستل او هلته به یې په لوړو نرخونو په خلکو پلورل.

د دوی نه ډېرې ګوتې د هغو په غوړیو کې وې، چې ساختماني
شرکتونه او انجوګانې یې درلودې، دوی دننه په څو کلونو کې

دومره وپړسېدل، چې خپلې جامې پکې تنګې شوې، موټرې، کورونه،
ملکیتونه او د ژوند ډېرې نورې اسانتیاوې پیدا کړې.

په تېرو کلونو کې چې څومره پیسې افغانستان ته راغلي په دغه ډول
لګول شوي، د یوې پروژې د لګښت نه به هغه اضافي لګښتونه ډېر
وو، چې د پروژې پلي کوونکو ته به په واک کې ورکول کېدل.

په افغانستان کې د فساد جرړې له همدې انجوایزم د لارې خورې
شوې، غلا، درغلي او ټګي د دغه بازار یو معیار جوړ شو، بې له دې
چې دننه په ښارونو او کلیو کې یو ناانډوله اقتصادي وده منځ ته
راغله، په کلیو او ښارونو کې د وګړو ترمنځ څو طبقه ایز نظام ته لمن
ووهل شوه.

په مکمله توګه داسې یوه خړه فضا جوړه شوه، چې هرڅه پکې د ګټې
په بنیاد وو، قناعت ورک شو. په ساختماني کارونو او پروژو کې
داسې یو دود خپل شو، چې وطن سره د چل او دوکې نه پرته یې بله
مانا نه درلوده.

د پروژو دوران یوه بله نادوده هم درلوده، هغه ډلې چې د وسله والو
په نوم به جنګېدې، هغوی هم په لرو پرتو سیمو کې په پلي کېدونکو
پروژو کې خپله ونډه غوښته، دې حالت به سړي ته د کونړ او
نورستان د ګرانبیه ډبرو کانونه او د قربانیو غوښې وریادولې، چې په
برخو به وېشل کېدې.

دننه په هوایي ډګر کې په سور لمر او ترخو دوړو سربېره، دغه راز
کړنو او ځان ځانۍ څو واره دې ته تیار کړم، چې نوره دننه پرېږدم،
خو د کورغم، یوازېتوب او نورو ستونزو به مې پښې وترلې.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نرۍ اوسپنيزه جالۍ (لار) چې ور سم شوم ميګن ولاړه وه او تور مشين يې په لاس کې نيولی او د دننه تلونکو کسانو سترګې ګوري.

ما ته يې پام نه و، له تالاشۍ وروسته ورننوتم، زه چې ورنېږدې شوم هغه په څه شي پسې کښته شوه، چې بېرته راپورته شوه زه يې نېغ مخ ته ولاړ وم. مسکۍ شوه، عکس چې يې واخيست په شونډو يې ژبه تېره کړه، ويل سبا جمعه ده او بله ورځ د مېلې ده، هلته به مېله کې وينو.

- سمه ده!

روان شوم، د هغې د ليدو خواږه ډېر وو، خو د بېلتون درد يې هم زما داسې ملګری و، چې درد يې زړه نه شو زغملی، خو به يې قدرتي خوشبويي زما د زړه او ځان پر بام داسې خورې وې، چې:

څوک وايي بې رنګه يم او ټول رنګونه نه لرم
تاو مې له وجود دی لکه زېړه زرغونه جانان

بيا ليدو او وعدې به مې ژوند نور هم بهار بهار کړ، هغه وېره او ګيله چې به مې له نصيب او ژوند څخه درلوده، د مېګن له ښکلې خولې راوتلې وعدې به بيخي رانه هېره کړه...

قربان دې له وعدو شم زما عمر يې کړو ډېر
همداسې په نېټو پسې نېټې دي چې راځي

لا د کارت اخيستو مېز ته ولاړ وم، چې کارت واخلم او ووځم، خو امريکايي نه زما کارت ورک و، مخ يې د کارتونو خوا ته اړولی و، د نظر غټې عينکې يې پر سترګو وې.

زما ورته زړه تنګ شو، ورته مې وويل:

لکه چې نوی يې؟!

مخ يې راوګرځاوه، ويل هو! بيا يې را ته وويل:

د کارت شمېره دې څو ده؟

ما ويل، دومره...

بيا يې هم پيدا نکړ، ويل ته يې پېژنې؟

زما پرې سم له واره نظر ولګېد، هو هاغه دی

زما شاته نور کارمندان هم کتار ولاړ وو، په نمبر به کارت ورکول کېده. کارت يې راکړ، څنګ چې مې غاړې ته اچوه، يو دم د توپ ډز اواز شو.

په ډګر کې ځای پر ځای لګيدلي لوډسپيکرونو کې د لارښووونوغږونه پورته شول، زما تر شا ټول ولاړ کسان يې بېرته ستانه کړل او زه انتظار ځي ته ننوتم.

هلته ولاړو عسکرو مخابرې له بډو راوکښلې، خپلو مشرانو سره په اړيکه کې شول، افغاني عسکرو هم خرش پرش جوړ کړل.

زه چې له خپلو ملګرو سره په يو کونج کې ناست وم چې زموږ امريکايي هم راشي. هغه راغی، ما ور ته وويل، دا نور خو نه پرېږدي؟

ويل راځئ هغوی به خپل کار کوي، بهر ته چې ووتو ربښتيا هم حالات ترينګلي ښکارېدل او فضا غمجنه او وېرېدونکې وه. ما ترې په اړه وپوښتل، خو څه يې و نه ويل، همدومره چې خير دی.

نن ويليم موټر ډېر په بېړه روان کړ ځای ته په رسېدو يې له واره د دوه مشينونو د بېولو وويل، چلوونکو ګاډي چالان کړل او ځان سره مو روان کړل، دا هغه ځای و چې د دغه ډګر پوله وه او مخې ته يې اغزن تارونه لګېدلي وو. په بل امريکايي اوږده فرش ګاډي کې خالي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیسکوګانې راورسېدې، څلور پینځه عسکرو ژر ژر ودرولې او موږ ته یې د ژر ژر ډکېدو وویل. خاوره مو له ځمکې راپٍستله او ببرته به همغه مشین په هیسکوګانو کې اچوله. فکر مې راغی چې دا ځای د دوی دفاعي ځای دی.

ډزې یو څه تم شوې وې، خو لکه چې د راتلونکي لپاره یې ځانونه خوندي کول، کار چې خلاص شو، ویلیم را ته وویل، دلته د ټېلو لپاره ذخیرې راوړو باید چې ساحه ور ته بې خطره وي.

ما ور ته ووې ما خو فکر کاوه چې ګوندې...

خبره یې را پرې کړه، ویل نا! دا ډزې خو هر وخت کیږي د هغې لپاره موږ وسایل او چمتووالی په پام کې لرو.

اوس دا ډېر مهم ۀ ساعت لکه چې ناوخته دی. ځئ چې ځو ډوډۍ وخورو موږ چې ځان جوړوه، بیا په لوډسپیکر کې د لارو د ټړلو غږونه پورته شول... ویلیم وویل، لږ صبر به وکړو، بې پیلوټه الوتکه پورته کوي.

زه حیران شوم، ورته مې وویل، نو الوتکه خو په ټاکلي ځای کې اېښودل کیږي چې له هغه ځایه یو دم الوزي، ویل نا د هر څه لپاره خپل اصول دي، موږ په هغې که نه پوهیږو خو ولې ډېره قیمتي الوتکه ده او دا په ریموټ پاڅول کیږي او له همدې څخه کنټرولیږي.

له کوم ځای څخه چې الوتکه راپاسل کېده او پاڅول کېده، هر څه زموږ پر وړاندې او له نږدې وو. له یو لوی تالار ډوله ګودام څخه چې له اوسپنیزو دېوالونو او چت څخه جوړ ۀ، په داسې حال کې چې هر ډول موټرې او پلې لارې ټړل شوې وې له تالاره یوه کوچنۍ بې

پېلوټه الوتکه چې دوه امریکایانو ورسره نیولې وه مخ په لیکه ورو ورو راروان وو.

د اوسپنیزې پړوۍ په څېر جوړ کړې ټاکلي ځای کې یې ځای پر ځای کړه، بیا یې چالان کړه، ښه شیبه وروسته چې اواز یې ښه تېز شو او غوړونه یې نور کڼول، لکه مرغۍ چې د سړي له لاسه والوزي له خپل ځایه دغه شان والوته. ما په زړه کې وویل، خدایه! بیا به د چا خونې رنګوي...

له الوتو سره د لارو ایله کېدو اجازه وشوه او موږ هم روان شو.

تر خپل ځای پورې مې ذهن د بې پېلوټه الوتکې له بمبار او ورانیو سره روان و، په خبرونو سربېره مې له ډېرو خولو څخه د دغه بې اجله ناولې الوتکې په اړه نادودې اورېدلې وې، ځکه خو مې ترې نفرت او کرکه کېده. که څه هم دوی به د تخنیک او کمپیوټر خبرې کولې چې رسا هدف ولي، خو له ړندې بمبارۍ یې څوک نه شول منکرېدی.

خپل دمه ځای ته په رسېدو هم دغو فکرونو پرېښنېودم، په همدې فکر کې په خونه کې نه پوهېږم څنګه ویده شوی وم، سټړیا او اندېښنه چې ډېره شي خوب سړی وړي.

یو وخت قلندري استاد له غټې ګوتې وښورولم، صاحبه! ناوخته دی، ډوډۍ مو تا ته ایساره کړې، د لمونځ وخت هم دی، هسې نه هغه کافر راشي بیا چېرته که کار ته ځې چې...

***

نن ماښام کور ته له تلو وړاندې دفتر ته ورغلم، رئیس صیب ناست ۀ، خولې پرې راماتې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې برېښنا نشته؟
- نه کنه مړه، دا د جنراتور والا دې خدای خوار نه کي؛ هر وخت وايي جنراتور خراب دی.
- بيل به مو نه وي ورکړی
- نا هلکه د بيل خبره نه ده
بيا يې خولې پاکې کړې، ويل ځنګه ؤ کارونه!
- خير خيريت دی.
- ځنګه امريکايان خو کوم شکايت نه لري؟
- امريکايان يې نلري، خو موږ يې لرو
- هغه ځنګه؟

لږ مسکی شوم، بيا مې ورته ورو وويل، پخپله په يخو کوټو کې وي او موږ لکه مجرمان په تودو ورانو خونو کې، يو پکي غم که يې هم راته خوړلی وای ښه به وه، ډېره ګرمي ده.

ريس په دې خبره کې کومه دلچسپي وانخيسته، بيا مې ورته د پيسو وويل، چې مياشت پوره ده، که هغه راکړي.

انجينر ته يې غږ کړ، هغه ويل، پيسې ورځ دوو کې امريکايان رالېږي، دی دې هم وروسته راشي.

سبا ته جمعه وه او بله ورځ يې راته د تنخواه اخيستو وويل.

د مېګن راکړې وعدې سيوري ته به اوړيدم را اوړيدم، شپه تيره شوه او په يخو اوبو مې ولامبل، که ناراستي مې ورکه شي.

د دندې پر لور روان شوم، تر دروازې پورې په خپل حالت کې وم، خو چې د کتار انتظار ته مخامخ شوم ګرمۍ د خپل وروستني زور ازموينه کوله، چيرته يوه پاڼه هم نه خوځېده، تر دې چې زما نوبت

راته، اسمان کې وريځې غرونه، غرونه تر سترګو شوې.

دلته زما پر زړه د خوښۍ وريځې را خورې شوې او د چا ياد مې له سترګو باران راوټوکاوه. په همدې تلوسه کې وم چې ژر مېګن ووينم. دوه ورځې جدايي چيرته زغميده، خو بيا هم تېره شوه، خو د لته د څو شيبو انتظار او تلوسه لا زوروونکې او بوږ نوونکې وه.

له تالاشۍ څخه تيريدل نه وو سم عذاب و خو ننوتم، مېګن ولاړه وه، له تود هرکلي وروسته يې راته د دود او اصولو له مخې د سترګو عکس واخست.

نه پوهېږم چې مېګن چا ته کتلي وو، چې د پاسنۍ شونډې او پوزې تر منځ مخ برخې ته نږدې يې تور خال وهلی ؤ.

زما ډېر خوښ شو په اړه مې يې ترې وپوښتل:
- ستاسې د رنجو خال نه دی، په قلم مې وهلی، ځنګه خوند کوي؟
غلی شوم او په زړه کې مې په وياړ د تخيل په ژبه نږۍ ته وويل:

خالونه په سپين مخ وهي شوخۍ نه ناخبره
د خدای په کار کې کار لري ګناه کوي کافره

ويل ځنګه غلی شوې؟

ما ورته وويل، زما په زړه کې چې څه تير شوهغه ستا په ژبه نشم ويلی، چې ته پرې پوه شې.

مشين يې بل امريکايي ته ورکړ، ويل ته راځه!

د خونې کونج ته ودريدو، وه ويل:
- اوس ووايه! هر څومره چې ويلی شې

ما ورته د پورته شعر مانا وکړه، شونډې يې زور کړې، لاس يې راوړاندې کړ، دا ځل يې د اوږې په ځای په مخ وږې وږې څپېړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکړي او په خاموشه ژبه يې راته د تلو او هلته د ليدو وويل.

زه لا د کارت خونې ته نه وم ختلی چې را غږ يې کړ، ودريدم، هغه را ورسيده تيګا وهلې غونډې مې غوږ ته رانږدې شوه:

نن د ميلې ورځ ده، په ياد خو دې ده، سودا کوم، يو څه شيان دي هغه به راته واخلې.

- په سترګو، خو څو بجې راځې؟

د لږ فکر نه وروسته يې وويل:

- يوه بجه، يا لږ وخته به راشم

سره له دې چې دغه وخت زموږ د ډوډۍ او لمانځه وي، خو هغې ته مې ډاډ ورکړ.

***

ويليم نن په څنډ راغی، ما ترې وپوښتل، ويل يوه ليدنه مو وه او رښتيا نن کار کم دی، خوته به راسره يې.

ما ورته وويل:

- نن له مېګن سره ژمنه لرم

- څو بجې

- پوره يوه بجه

- ښه نو بيا خو بخت هم ښه کار کوي، نن تر دولسو کار کوو، ايسته ورځ تر رخصتۍ ستا ده.

- رښتيا وايې؟!

- ما نو کله درواغ ويلي؟

- مننه يار

- څه لوی کار خو مې نه دی کړی

زه روان شوم، هغه ته څه خبره ورياده شوه:

- هی، هی!! يوه پوښتنه کوم

زه ورستون شوم، مهرباني!

- په پښتو کې دې ته............ څه وايې؟

- په پښتو کې دې ته وايي (ډيره ګرمي ده)

په خندا شو، څو ځله يې تکرار کړه، اخر يې داسې وويل:

(ډيره ګارمي ده)

ما ورته کړه: ته پښتو زده کولی شې.

هغه وويل:

زما هم خوښيږي- خو زما د خونې ملګری چې د دنډې ډيره برخه يې په شمال کې تيره کړې، د هغه فارسي خوښيږي.

ما ورته وويل:

د هغه لپاره فارسي ژبی ژباړن وګوره او ستا چې پښتو خوښيږي زما هم انګليسي ستا لپاره خوښه ده.

ويل نا ـ د مېګن لپاره دې خوښيږي، دې خبرې سره ښه ډېر مسکی شو، بيا يې وويل:

راځه چې کار خلاص کړو

کار ته روان شو، د انتظار هر شېبه په ډېرې سختۍ تيريده، يو لور ته د مېګن د ليدو خوښی په زړه، زړه کې نڅولم، له بلې خوا ساعت په لاس بيا بيا کتو سودايي کولم، هر څه چې وو، خو وخت هم صبر نه کاوه تيريده، دولس بجې شوې، تقدير د مرستې زنګ ووهه، ولاړو ډوډۍ مې هسې د معمول په څير دوه مړۍ و خوړه، مخ لاس مې پرېمينځل، جامې مې بدلې کړې او د امام الدين په ټانکر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت سپری مې هم وواهه...
وینښته مې لامده کړل او بیا مې ړمنځ کړل، د مېګن د وعدې سیوری ډیر یخ و او لیدلو خو یې بیل رنګ او خوند درلود، په کومه لاره چې میلې ته راتله ورته په انتظار ودریدم. له خوښۍ نه مې د وجود ټول غړي بیل، بیل ښوریدل، په زړه کې ورته د هرکلي او خبرو لپاره د الفاظو په ترتیبولو بوخت وم، هسې نه په احساساتو کې را څخه داسې کومه کلمه ونه ویل شي چې د هغې د زړه ماتي او زما د پیښمانۍ سبب شي.
په همدې کې وم، چې د انتظار لمن مې را ټوله شوه، مېګن ټوپک په غاړه او نیم لباس په تن له اوسپنیز دیواله را ښکاره شوه، میده مزل یې زړونه زور کول، داسې چې:

په لاره ورو ځه پښې د پربوځه
ستا د قدم لاندې مې زړه دی وبه چوینه

د هغې په را ښردې کیدو سره مې زړه د سینې بریدونه نړول، خوښۍ او اندیښنې دواړو خپله وسه کوله، اخر د چا لیده او د کوم مخ دیدن و.
لا څو ګامه وړاندې وه چې راغبر یې کړ، مسکۍ وه، لاس یې پورته کړ:
- زه ښه یم، تاسو؟
- زه خو تر اوسه دومره ښه نه وم، خو اوس ډېر ښه یم
هغه رانږدې شوه، لاس یې راکړ، په شایې وټپولم، ویې ویل:
له چا ښه یې؟
- له ناروغۍ

یوه خوږه خندا یې بیا راډالۍ کړه، داسې چې په شا لاړه، د مرۍ رګونه یې وځلیدل، بیرته یې سر ښکته کړ، سترګو یې راڼه شبنم وڅڅول، په خپل طلایي ویښتانو یې لاس تیر کړ او روان شو.
داسې خوښ، ازاد او بې پروا روان وو، چې فکر کېده د نړۍ کومه بله ځنده ده، ټوله لاره ورسره ښکلې ښکارېده، متوازن وجود، ښکلی مخ او د ښایستونو له ملکې سره یوځای د میلې په ور ورننوتو. ډیر خلک ورته هک پک شول، حیران به شول، له خپلې دوکاندارۍ به بیزاره شول ان یونیم به پخپلو کې غلي غلي وویل: ـمړه! دا زموږ نو څه ژوند دی
یو نیم دوکاندار څخه چې به مو د کوم څیز په اړه پوښتنه وکړه، بې اختیاره به یې یو څه له خولې ووتل...
ننني دیدار څه بل رنګ او خوند درلود، هره خوا عطرینه، خوږه او زړه یخوونکې فضا بریښیده. یو دم مې فکر ته راغله، چې سودا ژر ژر وکړو او له دې ځایه ووځو، هسې نه پاتې سترګې چې یې دا نه ده لیدلې، له روزګاره پاتې نه شي.
په غوږ کې مې ورته وویل، په خوښۍ یې راسره ومنله، شیان مو واخستل، یو پلاستیک هغې او بل ما له سودا ډک روان کړل، بهر چې راووتو بټوې ته یې لاس تیر کړ.
- ماویل څه کوې؟
- پیسې درکوم
ما ویل نا خیر دی، ما ورکړې، هیڅ خبره نه ده، خو ټینګه شوه ویل، که ته همداسې کوې، نو بیا به نوره سودا له تا پټه کوم.
ځکه زه خجالت احساسوم، همدومره بس دی چې له ګرانۍ مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژغورې...

ما ويل زه که درته د زړه خبره وکړم وبه يې منې؟

- ته خو يې ووايه!!

- نا لومړی ژمنه وکه؟

ښي او کين لوري ته يې وليدل

- سمه ده

- مېګن داسې خبره ده چې څه زماپه وس پوره وي، ته په کې تينګار مه کوه او چې بيا نه کېده، تاته به يې وايم.

و يې ويل، سمه ده

روان شو- زما دمه ځای په لاره کې و، چې راورسېده هغې ته مې د دمې وويل، خو ويل نه ته له ماسره ولاړ شه.

ما ويل، هلته خو به يې څوک بده نه ګڼي؟

ويل، نه څه خبره به نه وي. دواړه روان شو، خيمې ته په ورننوتو دوه نورې امريکايي پيغلې خپلو کمپيوټرونو ته ناستې وې، زموږ په ليدو راولاړې شوې، مېګن ته يې وويل:

- د سودا مئينې! بيا دې ټول بازار اخيستی

ميګن ورته په وياړ وويل:

هو، دا ټول خو ددې ځوان په برکت

- هغه څنګه؟

ميګن ورته د شنبې د ورځې د ميلې ټوله ټګي تشريح کړه، هغوی ته يې وويل:

- موږ ته يې په ډالرو راکوي او ده ته يې په افغانيو- ډېر توپير کوي.

هغوی دواړو وويل:

- ښه، نو چې داسې ده، موږ ته يې هم اخله کنه؟

- ولې نه، څه مو چې پکارېدل يوازې احوال راکوئ.

مېګن پلاستيکونه په خپل کټ کېښودل، له يخچال نه يې يخ شربتونه راواخيستل، يو يې خلاص کړ او ماته يې مخې ته کېښود. هغه هم راسره يوې خواته کيناسته، لاس يې زما په شا تير کړ، ويل څنګه په فکر کې شوې؟

ما په يو څه وارخطايې سره مخ ورواړوه، بيا مې زړه وکړ، ما هم ترې لاس چاپيره کړ، خپل تندی يې زما تندي سره ولګوه، مسکی شوه. په ميز ايښی شربت يې راکړ، په ښي لاس مې ونيوه، يو غړپ مې ترې وکړ، خو زړه مې د اوبو پر ځای د هغې ګلابي شونډو ښکليدو ته پسخېده.

لکه چې را باندې پوه شوه، په اشاره يې وويل، نجونې ناستې دي، سترګه يې هم کيمنډله، خو د زړه يخنې مې شيبه په شيبه ډېريدله، غوښتل مې سرو نيولی زړه مې د هغې غېږې په تاو تود کړم.

نجونې لکه زمونږ په انديښنو چې پوهېدلې وي مخونه يې واړول، هغې تلوسې او په اور او انګار پوخ شوي انتظار د خوړلنې او خوند غوټۍ سپړلې.

يو بل ته په سترګو کې خبرې وې، په ژبه ګيلې او په شونډو نه سړېدونکې تنده لکه په دښتو کې د پېريانو د غرمې تنرونه همداسې الوتله، خپله يوه نړۍ وه او د خيال په وزرونو د دې نړۍ به هسک الوت نور نشم تصوير کولی...

خپل لاسونه يې لکه د لمر سپينې وړانګې او د ګلابونو څانګې زما په لاسونو کې بند په بند او ګوته په ګوته راغاړې کړل. د مينې د درياب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژورو ته ښکته کېده وو، شونډې، سترګې او ژبه خاموشه وو، زړه لکه د اوبو نه چې کب وتلی وي، درزا يې سلګيو ته ډېره ورته وه.

د بې هوښۍ له دنيا رابهر شو، هغې په موسکا د مخه ښې په دود بدرګه کړم او په غريو سره بيل شو. لار راته تياره ښکارېده، يوې غاړې ته د غز ونې لاندې کيناستم، ونې ته مې تکيه وکړه، لاس مې په تندي کيښود او د ارمان اوبو واخيستم.

هيڅ پايلې ته ونه رسيدم، خو په رخصتيدو کې چې دمېګن زړه خوږي ته مې فکر شو د اميد او هيلو ګلونه مې په زړه کې وټوکيدل او د بيا دغه راز ناستې په تکل له خپل ځايه پاڅيدم.

***

له ځان او جهان نه نا خبره يوازې په خپل فکر کې ډوب د خپل دمه ځاى پر ځاى د هوايي ډګر لويې دروازې ته روان شوم، کارت مې ورکړ او کورته لاړم، چې ساه مې ښه واخيسته، فکر راغى ساعت ته مې وکتل پوره درې ساعته له خپل وخته څخه مخکې راغلى وم.

هغې سره د دې ځل ناستې، خبرو او وخت تېرولو څه بل رنګ راوړى و، اوس نو د مينې اور لا پسې لمبه کيده، زړه هيڅ وار نه کاوه، په زړه کې د صبر، زغم او اميد ځاى لوټل کېده او ځاى يې داسې بې صبرۍ نيوه، چې نه پرې پوهېدم.

ټولې ورځې د کار تر څنګ د يو بل ليدنې او څو خبرو کولو لپاره وخت جوړولو هڅې وې، ژبه سر ته رسول وو، کټ مټ لکه يو زړه چې له دواړو زړونو رغېدلى وي.

جمعه وه له ملانځه نه چې راوګرځيدم، زنګ راغى، غږ د امريکايي و، زما امنيتي مسوول، ويل چيرته يې؟

هغه ته مې د ځاى په اړه وويل، په خندا شو، ويل سبا درسره يو جوړه تورې عينکې راوړه!

- ښه په دواړو سترګو، نور
- ښه وخت- سبا وينو
- ضرور ګورو

له لنډو خبرو وروسته يې په فکر شوم، څه عجيبه راز دى کنه، د وخت قدر له همدوى خلکو سره ډېر دى، ځکه چې پر ارزښت يې پوه دي او همدا وخت دى چې تر هر څه لوړه شتمني ده. په دوه درې ثانيو کې خبرې او هغه هم پوره خبرې، زمونږ خلک خو يو سلام په يوه دقيقه کې که ايله پوره کړي، بيا د جوړ پخير خبرې، خو يې له کيسې نه کمې نه وي او چې اصل خبره درسره کوي، نو کارت يې وهلى وي.

دا يې هسې يو مثال و، که سړى رښتيا وواېي، نو زمونږ د لټۍ او پاتې کيدو يو ستر لامل دغه د وخت په ارزښت ناخبري ده.

مور ډوډۍ پسې د چايو ډېره کلکه شوه، ما که هر څو ويل چې ګرمي ده، خو هغې په بېل دليل د چايو څښلو ته پاتې کړم، هغې ويل درې ژبې وايي ګرم خوره او ګرم اغونده، ځکه وسپنه په وسپنه ماتيږي.

دا خبره يې ځکه سمه وه چې ما په ژمي کې يو امريکايي وليد، چې له يخنۍ ريږدېده او د کوکاکولا يخ بوتل يې په لاس کې و، شيبه په شيبه به يې ترې غړپ کاوه.

ماترې لامل وپوښت، ويل تاسو څه فکر کوئ؟

ما ورته وويل، مور په ژمي کې تاوده او په اوړي کې ساړه خورو.

مسکى شو او د سر په ښوريدو يې زما ځواب ناسم وګاڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمه اوړي کې هم لکه ستاسو د وطن ځينې سيمې ډيرې تودې دي، بې له يخو ګوزاره نه شي، خو موږ په ژمي کې هم يخ څښناک غوره ګڼو.

همدغه شان يوه ورځ يو بهرني هندوانه وخوړه، خو ما چای څښنه، سم له واره يې د شنو چايو پياله هم ځانته ډکه کړه، ما ويل ما اوريدلي چې بيا په نس درد راولي او پړسوي يې؟

هغه زما په دې خبره ترې ژر ژر دوه درې وارې د چايو پياله ورپورته کړه او ټوله يې په سر واړوله.

ښه شيبه چې وشوه ويل بس دی؟ اوس خو پوه شوې کنه چې دا خبرې سمې نه دي!

***

په کور کې مې يوازيتوب زړه تنګ کړ، بهر ووتم، ډېر مزل نه وروسته د سيند په غاړه يوې ډبرې ته تکيه شوم او د سوچ په کړليچونو د مېګن د يادونو نړۍ ته ورسيدم، د تخيل نړۍ جوړه شوه، شنه غرونه او تپې ودريدې، طبعي ښکلاوې او ښايستونه راوټوکيدل...

بې ويرې او بې ترهې زمانې خپل وزرونه وغړول فضا رنګينه او معطره شوه، د مينې مرغانو سندرې پيل کړې، ونې او بوټې د نري خواږه ياد موسيقۍ ته په ګډا شول.

ګلونو يې استقبال ته ځانونه وغوړول، بخملي شنې قالينې خورې شوې، دلړ زرينو وړانګو يې بدرګه کوله را روانه وه، را نږدې شوه، نړۍ سپينې واورينې ليچې يې را چاپيره کړې، ما هم ترې د ارمان ډکه غاړه واخيسته او په غاړه غاړه کې يو بل ته په خاموشه ژبه ګويا

شو...

لکه څوک چې ويده وي خوب ويني او راويښ شي، هېڅ نه وو، د مېګن يادونه رانه تللي وو، سپېره له شوره ډکه ځمکه پاتې وه او اوس ورځ لړه لړه مانښام په خپلو خړو کې رانغاړله.

سهر چې دندې ته روانېدم، خپل امنيتي مسوول لپاره مې تورې عينکې راواخيستې او روان شوم، لوی ور نه تېر شوم، ښه وختي و، ګڼه ګوڼه دومره نه وه، ايله دوه کسان را نه مخې ته وو، هغوی هم زما په ليدو نوبت ما ته راکړ، ما ويل، نه نه درځۍ.

زه لکه څه چې مې ورک کړي وي، ښکته پورته مې سترګې واړولې، د نظر باز مې ژر ژر د هغې په لټه يو بل خوا وګرځېده، خو تنده يې ماته نه شوه، تالاشي مې ورکړه، دعکس اخېستو په خونه مې لا پښه نه وه ايښې چې مېګن مې په لومړي ځل دومره له خندا په ډکه خوله، داسې چې په شاه اوړي، وليده. يو څه حيرانۍ ونيوم، د خندا څپې يې چې لږ راکابو شوې، خوله يې خبرې ته جوړه کړه:

- ما درته کاته چې تا يو خوا بل خوا نظر ګرځوو، لکه د لېوني اوړېدې راوړېدې، هن راکه لاس دې.

د لاس په نيوو يې خپلې سينې ته نږدې کړم، ما هم چې پرون د سيند په غاړه کوم خيالي جنت جوړ کړی و، همغه شان وشوه.

خو د هغې دنده وه او زه هم د کار لپاره دننه روان وم، نو ژر مې سترګه ورته ونيوه، عکس يې واخيست، له خپل امنيتي مسوول سره مې مېګن ته هم يو جوړه نازکه تورې عينکې اخيستې وې، هغه چې مې ورکړې، نو ډېرې يې خوښې کړې او له زړه خوشاله شوه.

عينکې يې واخيستې، په سترګو يې کېښودې، مخامخ ائينې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودربېده، خندا يې د اننګو ګلونه وسپړل، ما په زړه کې خپل ځان ته ډېرې ښېرې وکړې...

هغه په هغو تورو عينکو کې نوره هم ښکلې ښکاريده، زه څه خبر وم، ما خو ويل چې لمر تېز دی او لکه د هوسۍ غټې خمارې سترګې به يې د لمر له وړانګو خوندي شي او بيا ماسره خو دا وېره وه چې:

هغه يوه لېونۍ دوه سترګې يې دوه لېونۍ
ځنګه مې خدای کړلې وژلو ته جوړه لېونۍ

د هغې سترګې چې په تورو ښيښو کې بندې شوې، نو د مخ ښکلا يې د وسله والو غونډې د ترپ و خرپ حملې شروع کړې. عينکې په سترګو ائينې ته ولاړه وه، کله کله به يې په خپلو څنو هم لاسونه تېر کړل، په همدې خوښۍ خوښۍ کې يې د مننې توري له سرو شونډو راووړېدل.

ما ورته ويل، په پاتې پنځوسو نمرو کې مې درنه شل نمرې نورې هم کمې کړې، په خندا يې وويل:
ځنګه؟

- ولې دې مننه وکړه؟
- ښه ښه بخښنه غواړم، پام مې نه شو
- لس نمرې نورې هم کمې شوې
- څه وشو؟
- ببښنه دې وغوښته
- بس بس، نو بيخي دې ناکامه کړم، ايله پنځلس نومرې پاتې شوې

د هغې خبرې ډېرې له خونده ډکې وې، لامو تنده نه وه ماته چې يوه ډله مزدوران راورسېدل، په يو بل پسې ودرېدل.

په نه زړه مې ورته وويل:

- ښه نو لاړ به شم
- سمه ده بيا وينو

***

همداسې ورځې شپې تېرېدې، کله سره ليدل او کله نه، خو يو وخت داسې راغی چې هغه د لرو غرونو او ځنګلونو ښکلې مرغۍ داسې ورکه شوه، چې نه يې د خبرو زمزمې وې او نه يې د خندا هغه شرنګنده شېبې.

په داسې حال کې چې د دومره ناڅاپي بېلتون هېڅ غږ يې راباندې نه و کړی، ورځې اوونۍ او اوونۍ مياشتو ته ورسېدې، برېښناليک يې ځواب نه راکاوه. يوه ورځ طاهر خان، چې زموږ د دفتر د ايميل لېږنې او کتنې دنده يې درلوده او زما ادرس چې له وړاندې مې د ليدلو لپاره ورکړی و، راته زنګ وواهه.

ويل يو ايميل درته راغلی، نور يې څه ونه ويل، کور چې مې دفتر ته نږدې و په منډه ورسېدم، نېغ په وره ورننوتم او ساه نيولی ودرېدم.

کوم دی کوم دی؟ چا رالېږلی؟ څه يې ليکلي؟

ټولې پوښتنې مې دومره وارخطا وې، چې له هغه مې لاره ورکه کړه

- لږ يې را ته ولوله!

هغه په خندا وويل:

- لولم يې! ته خو لږ وار راکه

طاهر خان له ما سره ډېره خواخوږي درلوده، ويل يې لږه حوصله جوړه کړه، ډېرې خوږې خبرې يې ليکلي دي، نسوار يې واچول.

زړه همداسې په ټوپونو و، سترګې وارخطاوې چې کله به په هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لفظونو لګېږي، ځوانې شهزادګۍ به ورته هم ډېر ليدلي وي او د غوړونو پردې، خو لکه د هغې سندريزو خبرو جل چې نيولي وي.
ليکلي يې وو:
هلو!
ترهر څه د مخه لېږې لېږې ښښنه، خير دی که مې هغه پاتې نمبرې نورې هم له لاسه وځي، خو بيا هم وايم چې ښښنه، ښښنه...
ته به حيران يې، نه پوهېږم حالت به دې څنګه وي، ورځې به څنګه وي او د هوايي ډګر فضا به په زړه وي که به نه وي، خو زه درنه ښښنه غواړم چې په ځنډ ځواب او احوال درکوم.
موږ په شپږو مياشتو کې يو ځل د چکر لپاره بهر هيواد ته ځو، خو دا ځل زما چکر په بل هيواد کې په دنده واوښت، شپږ مياشتې وروسته درځم، ته مه خپه کېږه.
ستا د مينې د چينار تلپاتي سيوري په ارمان
ستا ميګن
مننه
يوه شېبه لکه ساه ختلی ناست وم بيا مې لاړې تېرې کړې او د پاتو شپږو مياشتو تېرېدو په فکر کې شوم. هغه لنډۍ به ډېره ذهن ته راتله، چې:

ماته دې لږې شپې بانه کړې
تا د بېلتون په غرونو واړول کلونه

ځومره چې مې له جدايي نه بد راتلل، ځومره چې مې ترې ځان ژغوره، وسه مې کوله، په لپو لپو دوعاګانې، خو هر څه سيند يوړل، راغله، جدايي راغله، په ښکاره يې وويل، شپږ مياشتې...

***

شپږ مياشتې هم د بېلتانه په نوم قيد کې تېرې شوې او په همدې تلوسه کې يم چې کله به اوس له دې بې خوندې دروازې څخه وځم او د بهرړنيا، ازاده فضا، د مينې او ښکلا په سپرلي به مې سترګې لګېږي...
دوه درې ورځې نورې هم پرې واوښتې، د دندې ځای ته روان يم، د مېلې په ځای مې سترګې ولګېدې، ميداني خالي وه، خو تصور هماغه ګڼه ګوڼې او رنګينۍ ته يوړم، چې مېګن پکې سودا کوله. بيا مې مخ هغې لوري ته واړوه چې مېګن به پرې راروانه وه او مېلې ته به راتله، لکه خوب چې وينم، رښتيا هم مېګن راروانه وه.
حيران شوم، ځان ته مې پام شو، ويښ وم، خوب نه و، رښتيا راروانه وه. د مينې او ښکلا په سپرلي مې سترګې ولګيدې، خزان لکه د زېړو پاڼو د هغې د ديدن ورمو په مخه کړی و.
مېګن وه، نوره نو رانږدې شوې وه، زما له خوښۍ او پوره اوږد زړه چاودي انتظار وروسته مې زړه نرۍ شوی و، سترګې مې له اوښکو ډنډ شوې، هغه هم يوه شېبه غلې ودرېده او زه هم په خوله ګونګ او د هغې هر کلي ته مې يوازې خپلې اوښکې پرېښودې، داسې چې تر اخره مې رايسارې نه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس یې را اوږد کړ، زما په اوښکو یې خپل ګلابي پوس لاس تېر کړ، ما وویل:

چې سترګې پټې کړم خوږېږي مې بانه له درده

نوره هم را جوخته شوه:

فرهاده څومره روماني انځور دی

شیرین مې اینښي په پرهر لاسونه

نرۍ دنګه غاړه، داسې چې پکې د دواړو زړونو اوږدې ستړیا د دمې اوږده سا واخیسته.

ښه چې ارام شو، په خپل وریښمین لاس یې زما لاس ونیو، زور یې کړ، ویل ځه چې کانتین ته ځو...

نه هغې څه ویل نه ما، ورسېدو، کانتین ته ننوتو هغه ما ته ګوري زه هغې ته، مسکۍ شوه غاړه یې تازه کړه، ویل زه خو جوس او چپس اخلم او ته؟

- سمه ده زه هم

شیان مو را واخیسته، بهر راووتو، خوراک هم کوو او خبرې هم، ټولې د تېر بېلتانه د درد خبرې...

ستا اخیستې نامه بېرته بېرته اورم

د بېلتون دا غرونه څومره انګازن دي

خبرې ډېرې وې او اخر له اوږدې مودې وروسته لیدل وو، خو مخابره ورته وشوه.

- ښه هلکه! زه ځم او اوس خو راغلم، دنده هم را تر غاړې ده او ته هم کارمن یې. نو تر بیا ښه وختونه.

زه خپل کار ته او هغه خپل کار ته روانه شوه، غرمه وه، خپلې خونې

ته ننوتم، ناست نه وم، چې معشوق استاد راغږ کړ:

- هغه کافره! درته غږ کوي

معشوق استاد ته مې داسې ولیدل، چې ګنې خبرو سره دې پام کوه!

بهر ووتم، په لاس کې یې د شربتو او بسکټو کارټن نیولی، ما ترې زر ونیوه، ویل زه هم در سره ډوډۍ خورم.

په خوښۍ مې ورته وویل:

- هله راځه دننه راځه!

د هغې په راننوتو ټول کارمندان او موټر چلوونکي حیران شو، ټولو پکې سترګې وګنډلې، ما ورته مخ واړوه، پوه شول او بېرته خپلو خپلو خونو ته ننوتل، ډوډۍ مو چې وخوړه، میګن وویل:

- خوند یې وکه

ما وویل:

- ما هم نن ایله په خوند ډوډۍ وخوړه

ویل یې بیګاه مې هم خوب نه دی کړی او ډېر خوب راځي ما ویل که همدلته ویده شې ستونزه خو به نه وي؟

ویل یې دوه ساعته وخت لرم، هیڅ خبره نه ده، ځای مې ورته جوړ کړ، له پربوتو سره سم یې سترګې د خوب په رنجو تورې شوې، خو زموږ خونه کې چې پکی نه ؤ او لږه غوندې ګرمي هم وه، ښه شېبه وروسته یې په تندي نرۍ نرۍ خوله لکه د پرخې وځلېده.

خو دا چې خوب له ډېرې ستړیا او یا له ډېر خپګان څخه سړي ته ورځي، نو خولو او ګرمۍ پرې ژر اغېز و نه کړ، خو خوب یې هم ډېر و نه کړی شو او ژر راپورته شوه. یوې خوا بلې خوا یې وکتل، له څېرې یې خاموشه غوسه تویېده، زه یې چې یو څه په واټن کې ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیدم، بېرته یې د تندي ګونځې خورې کړې، ویل ښښنه غواړم.
ما ورته وویل، زه ښښنه غواړم، چې مې په دې کنډر، بې برېښنا او ورانه خونه کې درته د ویده کېدو وویل، که پخپله ایرکندېشني خونه کې پرته وې، خوب به دې ښه پوره شوی و.
هغې څه ونه ویل، ځان یې راټول کړ، ټوپک یې غاړې ته واچوه، پاڅېده، زه هم ور سره ورو ورو تر شا روان شوم، تر یو ځایه سره مله وو، نور نو چې ترې زه بېرته راروانېدم مخه ښه مو وکړله، ودرېده مخ یې راواړوه، ویل زه چې بې طبعې شم ځان را ته ګډوډ ښکاري، ما ویل زه پوه نه شوم؟
نرۍ وخندېده، ویل زه چې له خوبه پورته شم ځان ومینځم او بیا له چا سره ګورم نو وایم چې لیده مې پر هغې بوج نه شي.
- هو هو پوه شوم، خو نا دا ستا خپل فکر دی او ما ته خو اوس تر بل هر وخت ډېره ښکلې ښکاري.
لاندې شونډه یې په پاسني غاښ ونیوله، زور یې کړه ویل هن...
خو ښه هلکه! څه یو احساس خو را ته وشو او هغه دا چې اوس پوهه شوم چې تاسو څومره سختۍ زغمئ.
ما وی هو ته رښتیا وایې، زموږ په پښتو کې متل دی چې موړ د وږي له حاله څه خبر دی؟
- هو زه همدغه وایم
- خیر! تېرېږي
په نه زړه یې مخ ستون کړ او د لاس په ښورولو یې مخه ښه وکړه، ښه چې مې له سترګو لرې شوه، نو راوګرځېدم.
رښتیا دا تخیل هم څه بې بریده نړۍ ده، لویدیځوال ترې سراسر

بې نیازه او بېګانه اوسېږي، هغوی ته پخپل ساینس او وسایلو ډېر ناز دی. موږ د اسیا، ختیځ او په ځانګړې توګه افغانان خدای ورکړو دغو هغو پرمختللو او لوړو نعمتونو څخه یوازې د همدغه تخیل په مټ خوند اخلو.
خیر! زما ټول فکر، ټول تصور او خیال په هر ځای کې هغه ځوانه شهزادګۍ لټوله او ټول زړه مې د هغې له یادونو ډک شوی و.
کله کله به مې په خیالونو کې لکه د ګل په خپل ډنډر راماته مسکۍ شوه، زه به هم لمبو ته شوم او د هغې په انځور ایستلو به مې لاس کړ. بس په همدې به مې زړه ډاډه کاوه چې زړګیه! ځنې منزل لار نه لري، په حوصله سر کېږي، خو زما لپاره په خپلېدو سربېره د هغې هره ادا ځان ته نړۍ درلوده، پکې ورک به شوم.

کله چې په فکر کې داستا شمه
لاړ شمه له ځانه خو بیا راشمه

او دا خو رښتیا دي چې درد او غم، ژوند اوږدوي غځوي او کله چې دغه نه وي ژوند هم په منډه وي، په خوند او رنګ یې سړی نه پوهېږي او بیا د مینې درد او خوند دغه پیکه ژوندون دومره خوږ کړي، چې په هرې شېبې پسې یو ارمان وي، یوه هیله وي.

***

زمونږ کارکوونکي ټیم لیډر امریکایي راباندې پوهېدلی و، چې له ځانه سره مې خبرې کولې، ټول په خندا وو، امریکایي ډېر پوهېده، په خندا یې وویل:
- ښکلې ده!! څومره درباندې ګرانه ده؟
هغه لګیا وو، ویل یې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډېر يې ستا حالت خراب کړی، که زه درته يو څه ووايم، نو دومره ژورو ته يې مه اچوه، بيا به يې په هېرېدو نه پوهېږې او دا داسې ښايستونه دي، چې وليدل شي او هېر شي.

هغه زما په حالت چې له بل هر وخت ډېر دردېدلی وي، ځکه په سترګو کې د اوښکو له دنډو يې معلومه وه.

ما يې ټولې خبرې او مشورې په يوه سوړ اسويلي بدرګه کړې، لکه چې ورته وايم:

- نه کېږي يار! اوس نه کېږي...

هو ورته ومې ويل، کېنه، کېناست، ګوره دا چې هغه راباندې څومره ګرانه او په زړه کې مې څومره ځای لري، نو د دې لپاره اوس ډېر لفظونه پکار دي، هغه دومره ښکلې ده او هره شېبه داسې ښکاري چې ته وا دا اوس يې ګورم، څه درته ووايم! هر ځل ليده يې داسې وي، بيا بيا له سينې زړه باسي، خو هغه زمونږه د بابا خبره:

زړه کــه يــو وي مـا دی تــا لــره درکــړی
مګــر نــورو لــره نــور زړونــه پيــدا کــړم

بس زړه هماغه يو وي، چې دې ځوانې شهزادګۍ وړی او دا چې بيا بيا د وړلو هڅه کوي، نو د هغې د ښايست له جادو بل نوم نه ورسره جوړېږي.

زما زړه د هغې د ژوند د هغې کتاب په لټه کې دی، دا يې جوړوله، ورانوله او بيا ترې دغسې يو انځور جوړېده.

له کومې ورځې يې چې لاس راکړی اوس مې هم له لاسه خوشبو راځي، د هغې ياد مې تل د زړه ور ټکوي او له سترګو مې لکه سيوری نه ځي.

امريکايي مې را ته په خوله لاس کېښود، ويل بس دی، ودې ژړولم، مايي لاس لرې کړ:

اوس واوره نو که څوک غږ و نه کړي تر سبا يې هم د ښايت او مينې دا سندرې سندرې خبرې نه تمامېږي، خو چې ليدل مې د هغې سترګو رښتيا هم نور د اوښکو بندونه راماتول.

غلی شوم، په لومړي ځل مې له مېګن نه وروسته د يوه بل امريکايي په سترګو کې اوښکې وليدې.

د هغې له اوښکو سره راته د هغوی د جنګ کيسې رايادې شوې، هغه سياستونه، چې دغسې د ويلي ويلي زړونو خلک يې د سرو اورونو جنګونو ته رادننه کړي دي.

دغسې ډېر نور هم وو، چې هېڅ د جګړې لپاره نه وو پيداشوي، هغه ځوانه شهزادګۍ چې بايد د خپل وطن په رڼا رڼا ښارونو کې وای، نن دې سياستي او ډرامه‌يي جنګونو داسې غرونو او ټړو ته راوړې وه، چې په خوب يې نه وي ليدلې.

خو که د جنګ په ځای په نړۍ کې د مينې او انساني همدردۍ په تار سره د ژوند برهرونه راټول شي، نو امن به بيا د وينو په تويولو نه د سپرليو غوندې د ګلونو په سپړلو راشي.

امريکايي روان شو، په خبرو مې ورله سر په درد کړ، چې څو ګامه لاړ پرې مې غږ کړ:

ـ ستا د خوښې چای...

په خندا شو، ويل، اوس همدومره وخت و، بيا راځم

***

دوه درې ورځې هوايي ډګر ته لاړم، خو څوک مې ونه ليدل، خلک به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر وو، خو ما چې څوک لیدل غوښته او زړه ته مې پرې دمه راتله هغه څوک نه وو، کله به ډاډه شوم، چې چرته به په پوځي کاروان کې تللې وي او را به شي...

خو ورځې ډېرې تېرې شوې، مېګن غیب شوه، ویلیم هم څو ورځې رانغی، وروسته خبر شوم، چې هغه بل ولایت ته په دنده تللی.

اوس نو ښه سم یوازې شوی وم، په میګن پسې مې نورې سترګې له خپلو ځایونو او زړه له سینې په راوتو و، هېڅوک نه وو، چې پوښتنه ترې وکړم. هر ځای مې ولټوه، هره خېمه او دفتر مې ولید، مګر نه مې هغه ولیده او نه مې یې په اړه څه معلومات پیداکړل.

خو څه، هېڅ نه وو، د هوایي ډګر لارو او سړکونو هم څه نه ویل، ماته هم نورې دا لارې داسې وې چې پردۍ مې ګڼلې، روان به وم په ځان پسې به مې ولیدل، چې اوس به راځي او لاس به په لاس کې راکوي...

ماښام چې لاړم ایمیل مې ولید، حال احوال نه و، پوه شوم، چې د هغې سندرمارې مرغۍ وخت پوره شوی او تللې. بې واره مې خولې ته هغه نیمه لنډۍ راغله:

په مسافرو مَېن مه شې

اوس نو له هغې پرته یوازې هوایي ډګر نه، چې د هغې په شتون راته جنت و، ټول ژوند بې خونده و او هغه ځای خو بې له دې وران و. ډاډه شوم چې هغه نوره نه شته، هغه بیا نه راځي او ما هم د هغې لپاره د دې دیوالونو ترمنځ د ژوند ورځې تېرولې، نو فکر راغی، چې دلته پاتې کېدل به مې لویه بې وفایي وي، څه که هغې راپوره کړه، خو هغه مجبوره وه او که اوس نه وای، نو وروسته به خامخا له دې

ځایه تله، ځکه خو مې بې وفا نه شوه ګڼلی.

په همدې فکر او حقیقت چې دلته دنده مې د هغې لپاره وه، نو لاړم کارت مې وسپاره او له ډګره د تل لپاره ووتم. له لوی وره سره ودرېدم، خو ژر مې سترګو ته هغه شېبه ودرېده چې په لومړي ځل یې راته د سترګې عکس اخیسته، نېږدې وه چې سر راباندې وچورلي.

پوره یوه میاشت وروسته مې خپل ایمیل بېرته کړ، چې لیدل مې نوی پېغام راغلی و، لیکلي یې وو:

مخه ښه!

ترې لاندې د ښښنې جمله لیکلې وه او لاندې متن یې داسې و:

دا تاب مې نه لاره، چې پخپله ناڅاپي تلنه دې خبر کړم، هغه درد مې نه شو درکولای، ما ویل زړه دې مات نه شي او چې کله به مې د مخه ښې سخت الفاظ را په زړه کړل، نو زړه به مې ویل، نا!! له ښه هلکه څنګه مخه ښه وغواړم؟؟

له هماغې شېبې، چې ستاسې په هوایي ډګر کې مې دا فکر وکړ ایله اوس په دې راسره زړه راضي شو، چې درته ولیکم:

زه! بې وفا

تا وګټله!!

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library